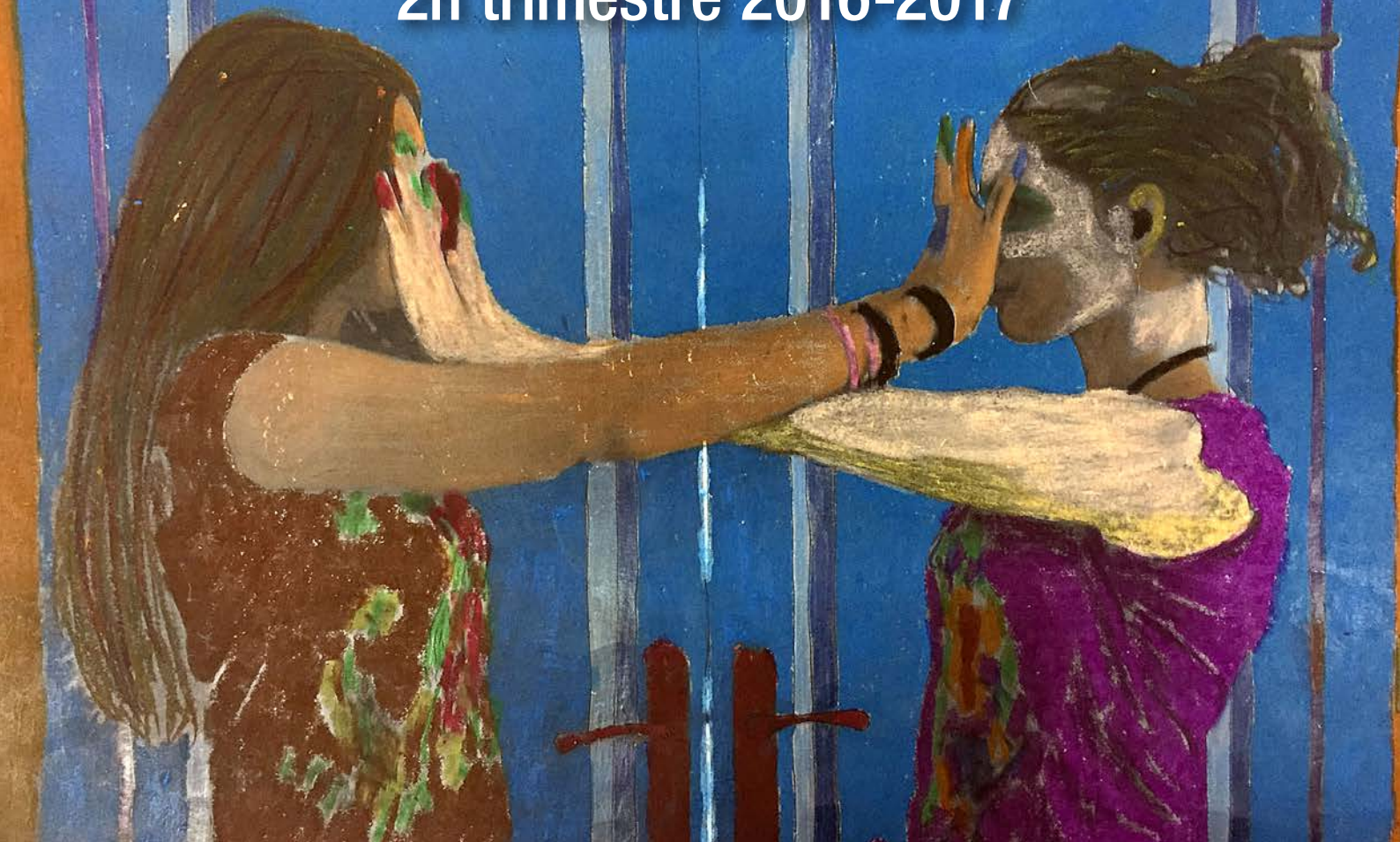

LA REVISTA

2n trimestre 2016-2017

Índex

Sabíeu que...?

Sabíeu que...? La revista	3
Uns edificis cada cop menys lletjos Eduard Abelenda	4

Ho fem nosaltres

El tennis com a estil de vida Pol Feixas	6

Opinió

Els diners no fan la felicitat Nonna Xandrich	7
Futbol o bàsquet? Aina Albuixech	7
Una aventura de l'Elàdia Esmírnia a la Terra Meravella Rodríguez	8
És saludable ser vegeterià? Diana Plamenova	8
Les xarxes socials Anna Gispert	9
Estereotips Marta Almansa	9
Estereotips o persones? Berta Pascual	9
L'esport és fer salut Roger Rubirola	9
El país de les oportunitats i els oportunistes Artau Pascual	10
L'efecte de la mirada Sara Ruiz	10

Espai de creació

Unkind Djavan Adler	11
Historia de un garabato Mina Guerrico	11
Camins d'estrelles Georgina Torra	12
Mons de porpra Georgina Torra	13

Fem matemàtiques

Participació dels alumnes del centre als concursos de resolució de problemes Departament de Matemàtiques	14

Música i matemàtiques

Martí Torras	16

El reportatge

Emma Santanach	17

Entrevista

Entrevista a Jaume Pera Ariadna Domingo i Laia Arcega	18

Creative Writing

A different ending to the Lost World Navdeep Kaur, Verònica Velicu and Júlia Batlle	20

Gresol Formatiu

20è Gresol formatiu Cicles Formatius	22

I si en fem una pel·lícula?

Tornar a casa Elvis Mallorquí	24

Activitats del centre

La France	25
La xocolatada de 4ESO	26
Mannequin challenge Alex Manjón	27
La llegenda d'en Pere Porter	27
Acte de lliurament de diplomes el DELF Scolaire 2016	27
Biologia Marina Correa i Cristina Juanhuix	28
Article del comitè medi ambiental	28
Servei comunitari (4t d'ESO): Suport escolar a l'escola Josep Madrenys (Vilobí d'Onyar)	29
Creativitat i fotografia	30
Scaramouche	31
Apadrinament digital	32
Treballs de Pere Porter 2n ESO	33
La història completa de Pere Porter	34

La Clàssica

Excursió a Barcelona	35

NOSALTRES I ELS MONUMENTS ROMANS

LA REVISTA - 2n Trimestre curs 2016-2017 - Santa Coloma de Farners

Correu electrònic: revistaessantacoloma@gmail.com

Edita: Institut de Santa Coloma de Farners

Imprimeix: AG Cantalozella

Dipòsit Legal: GI-242/2009

Equip de Redacció

Ariadna Domingo

Artau Pascual

Coordinació de revista

Carme Soler

Portada:

Clara Molina, Martina Olmo,

Carla Valentí i Aina Gispert.

Treball fotogràfic inspirat en

Ouka Leele.

Bústia de col·laboracions

Podeu fer-nos arribar els suggeriments,

col·laboracions, articles, cartes... a

revistaessantacoloma@gmail.com o a algun

membre del Consell de Redacció.

Contraportada:

Treballs de Visual i Plàstica

dels alumnes de 4t ESO

Imprès amb paper 100% reciclat.

Sabíeu que...?

Sabíeu que...?

■ La revista

Aquest trimestre, en la secció del Sabíeu que...? us mostrarem un altre racó de Santa Coloma que segurament veieu a diari i en el qual no us fixeu ni li doneu cap mena d'importància, fins i tot, potser no sabeu de què es tracta.

Us ho presentem en forma de qüestionari i, si voleu, podeu participar en el concurs del "Sabíeu que...?" enviant-nos les respostes a l'adreça de correu electrònic de la revista: revistaessantacoloma@gmail.com

En el seu moment, ja veurem quin premi o obsequi podem oferir al participant guanyador; esperem que sigui un premi en metàl·lic destinat a la compra de llibres o material escolar.

Teniu de temps fins al 30 d'abril de 2017 !!

LE QUIZ

1. Aquest conjunt de pedres són ...

- a) un monument al porró de vi
- b) un monument a les roques de Farners
- c) un rellotge de sol

2. Està situat a ...

- a) la rotonda Salvador Espriu
- b) la rotonda de l'entrada del poble
- c) la rotonda de Sant Salvador

3. Consta d' ...

- a) una pedra gran i 10 punts de pedra
- b) una pedra gran i 11 punts de pedra
- c) una pedra gran i 12 punts de pedra

4. Aquesta instal·lació, hi és des de ...

- a) l'any 1976
- b) l'any 1986
- c) l'any 1996

5. És propietat del ...

- a) municipi
- b) institut
- c) barri

6. Funciona amb ...

- a) energia eòlica
- b) energia solar
- c) energia hidràulica

7. Les xifres de les pedres són números...

- a) àrabs
- b) romans
- c) xinesos

8. Està orientat cap al ...

- a) sud
- b) nord
- c) oest

Sabíeu que...?

En la darrera edició en Pau Carreres de 2n de Batxillerat ens va enviar les respostes correctes al qüestionari sobre l'estació meteorològica de la plaça de l'ajuntament i és per això que ha rebut un obsequi per la seva participació!!!

Enhorabona i gràcies per participar!!!

Uns edificis cada cop menys lletjos

■ **Eduard Abelenda**

Sabies que els edificis més sorprenents de Santa Coloma són obra del mateix arquitecte?

Una enquesta informal m'ha permès d'adonar-me que l'opinió de molts colomencs és que l'ajuntament o els jutjats són tirant a lletjots. Si l'edifici ideal que tenim al cap és, per exemple, la veïna casa Bofill, amb finestres romàniques i detalls modernistes, és clar que l'ajuntament se n'allunya força. Alguns edificis dels anys setanta del segle XX són encara poc valorats avui a Santa Coloma, com passa també en moltes altres poblacions. Aquests edificis representen d'alguna manera el trencament amb la tradició, l'abandonament dels teulats, de les llindes, de les columnes i els frontons. Per què, doncs, si hem acceptat l'art de Picasso, Miró o Dalí, que representen l'avantguarda i trenquen amb una certa tradició academicista, ens costa més veure les virtuts estètiques dels qui han portat l'avantguarda a l'arquitectura? Potser perquè ningú o gairebé ningú els ha lloat, ni ningú els ha inclòs en cap catàleg del patrimoni cultural.

Com que les preguntes que feia als coneguts no em duïen al nom de l'arquitecte que havia dissenyat l'ajuntament, vaig decidir entrar a l'edifici en qüestió i preguntar-ho a la secció d'urbanisme. Després d'intentar convèncer-los que no caldria cap instància perquè algú amb prou memòria em digués un nom de persona, vaig tenir èxit: Miquel Batet i Arderiu és l'arquitecte que busques. Aquest arquitecte sempre ha treballat a Barcelona. A internet hi vaig trobar el telèfon del seu despatx, li vaig telefonar i vam tenir una conversa sobre els edificis que va fer abans de jubilar-se, quan era arquitecte municipal interí de Santa Coloma de Farners.

Una de les primeres coses que em va dir Miquel Batet en parlar-li de l'opinió de molta gent sobre els seus edificis va ser que l'obra dels artistes no l'aprecia la generació pròpia, sinó la següent. Si alguna cosa hi ha de veritat en aquesta afirmació, ja ha arribat el torn de la nova generació i aquest article potser n'és un senyal.

L'ajuntament

L'ajuntament.

Cap al 1974 ja feia temps que a Santa Coloma es parlava de la necessitat de tenir un edifici propi en què el consistori es pogués reunir. Ja s'havien gastat massa diners en el lloguer de cases que, per altra banda, no simbolitzaven prou el centre polític de la vila. Quan Miquel Batet va arribar a Santa Coloma, ja hi havia un projecte per a l'ajuntament, signat per l'arquitecte municipal anterior. El que Batet em deia en la nostra conversa era que, quan va arribar a Santa Coloma, va voler millorar aquest projecte que ja hi havia.

Segons em deia, ell sempre havia concebut les seves contribucions amb la intenció d'innovar, de ser original, de sorprendre.

Sabíeu que...?

En el cas de l'ajuntament, una de les aportacions més vistoses va ser el mosaic de trencadís blanc que hi ha a la façana, dibuixat per la mà de l'arquitecte deixant fluir inquietuds artístiques que devien esperar un moment propici. L'edifici està alçat sobre pilotis, tal com aconsellava el gran avantguardista Le Corbusier, la qual cosa permet fer una mica de porxo i també jugar amb formes corbes i amb vidre al pis de baix. Això produeix l'efecte ja clàssic avui dia en què un primer pis fràgil i lleuger sosté un segon pis més pesant.

Els jutjats

Els jutjats.

Els jutjats de Santa Coloma, a més del contrast cromàtic entre gris i vermell, inverteixen la geometria habitual dels edificis, que sol ser una base ampla i una cúspide igual o més estreta. Aquí Batet va jugar a fer la piràmide invertida. Un cop més i de manera encara més evident utilitza el recurs de posar més vidre a baix i menys a dalt. Un dels motius és pràctic: a baix la llum hi arriba menys. L'altre motiu és estètic: provocar l'efecte de meravella que fa una pedra que s'aganta sobre un vidre.

La Creu Roja

L'edifici de la Creu Roja (avui de Protecció Civil) és un dels més sorprenents pel que fa a les formes geomètriques. Un cop més, el pis de dalt és més ample que el de baix. Aquest cop, però, no només hi ha un joc entre el ple i el buit, el vidre i la paret, sinó també una tensió constant entre el cercle i el rectangle que mostren un gran enginy. Aquesta em sembla, de fet, una de les característiques importants en l'arquitectura dels anys 70: el joc i la ocurrència geomètrica, a vegades fins a l'extravagància.

La Creu Roja - Protecció Civil.

La residència d'ancians Sant Salvador d'Horta i la residència de l'escola forestal

Residència d'ancians Sant Salvador d'Horta.

La residència d'ancians, inaugurada el 1982, representa un canvi d'estil en l'arquitectura i també en l'obra de Miquel Batet. Ja no es tracta tant de la figura geomètrica simple i la proporció en una façana més o menys plana, ara les façanes es pleguen com un acordió. En canvi, en la planta, les figures geomètriques senzilles persisteixen; la planta d'aquesta residència es forma a partir

de tres quadrats superposats. Les textures han canviat també: passen del mur arrebossat al formigó emmotllat, que fa relleus interessants. Abans de projectar la residència, l'equip de Miquel Batet va visitar-ne moltes de semblants i va parlar amb professionals i residents. En van treure una idea clara: havien d'eliminar els passadissos, llargs i depriments. La solució va ser estructurar l'edifici entorn d'un pati lluminós. La residència de l'escola forestal, una altra obra de Batet dels anys vuitanta, aprofita totes les virtuts de la residència d'ancians, però a una escala més petita.

Una proposta

Proposo als colomencs que provin de mirar-se aquests edificis amb uns altres ulls, com si no els haguessin vist mai, i es fixessin en les seves proporcions, no en si els falta una capa de pintura; en la seva originalitat i no en allò de què han prescindit. D'aquesta manera, els edificis es tornaran cada cop menys lletjos. La practicitat és un valor importantíssim en arquitectura, i els més conciliadors concedeixen que parlem d'edificis pràctics, però un edifici purament pràctic no passa a la història si no és perquè, a més, té un valor estètic o històric. Els valors estètics ja els he presentat, però els històrics també hi són, perquè aquesta és una arquitectura per a una època de canvi, la transició democràtica, una època carregada d'il·lusió. Després de dècades d'escassetat en el panorama arquitectònic públic de Santa Coloma, Miquel Batet fa una aportació cabdal. M'atreviria a dir que almenys un d'aquests edificis que he presentat i lloat passarà a formar part del catàleg dels monuments de Santa Coloma quan se li projecti la mirada que mereix.

Ho fem nosaltres

El tennis com a estil de vida

■ Pol Feixas

Mai m'hauria imaginat el que el tennis arribaria a ser per a mi quan vaig començar a agafar una raqueta amb 7 anys. Ara, amb 16 anys, reconec que el tennis forma part de la meua vida i espero que ho segueixi sent durant molts anys més.

Tot va començar quan tenia 7 anys. Estava estiuellant a Camprodon i vaig demanar als meus pares de provar un esport que per ells era molt desconegut com és el tennis. Ells no s'hi varen negar i a partir d'aquell primer dia vaig saber que era el meu esport.

Després d'aquell estiu, vaig començar a fer unes classes al Farners Tennis Club tres vegades per setmana. M'agradava molt, però després d'un temps, vàrem decidir que el millor per mi era anar a un club on pogués entrenar a nivell de competició. Així va ser com vaig anar a Salt, el club on

entreno actualment. Mesos després d'haver anat a Salt, vaig començar a guanyar tornejos a nivell gironí i de seguida vaig adquirir un nivell considerable per l'edat que tenia.

No va ser fins als 13 anys que vaig començar a entrenar cada dia de la setmana i a partir d'aquell moment vaig notar un canvi en el meu nivell. Podia competir amb els millors de Catalunya i em sentia capacitat per entrenar dur i plantar cara a nivell estatal.

Aquests últims anys he millorat molt i això m'ha permès obtenir molts bons resultats. Actualment, segons el rànquing estatal sóc el número 1 gironí absolut, el número 1 cadet català i el vuitè espanyol. El desembre passat em vaig classificar per una de les 16 proves del Mutua Madrid Open, que es va disputar a Xàbia. Es tracta d'un torneig sub-16 que consta de 16 proves disputades arreu d'Espanya. Això m'ha permès obtenir una plaça per jugar a la fase final, que es juga a les mateixes dates que el Màsters 1000 a les instal·lacions de la Caja Mágica.

Personalment, crec que el tennis m'està aportant moltes coses positives. He pogut conèixer molta gent de diversos llocs i compartir experiències inoblidables i espero seguir molts anys més gaudint i competint en aquest esport que forma part de mi.

Opinió

Els diners no fan la felicitat

■ Nonna Xandrich

Hi ha qui creu que els diners curarien la seva infelicitat, el que no saben és que hi ha moltes més maneres de ser feliç prescindint dels diners. Moltes vegades pensem que ens agradaria tenir la vida d'un famós per així ser feliços, però com sabem que aquell famós és feliç? Té persones a qui estimar? I persones que l'estimin?

Els diners no ho són tot, hi ha moltes més coses importants a la vida, per exemple la salut, sempre s'ha dit que si tens salut ho tens tot. Jo penso que és veritat, una persona amb molts de diners que té una salut inestable, és feliç? També és important tenir persones a qui estimis i amb qui puguis passar grans moments, una persona amb molts de diners que no té això, no és feliç. A més a més hi ha coses que amb els diners no es poden comprar, per exemple, el temps, que és essencial per a nosaltres, n'hi ha molt de temps i és una de les coses que més ens falta.

Penso que si haguessis de triar entre portar una vida estressada, treballant molt i no essent feliç però cobrant molts de diners o ser feliç cobrant molt poc, el necessari per sobreviure, què triaries?

Per altra banda, penso que els diners són molt necessaris per viure, t'ajuden a tenir un benestar, i el benestar fa la felicitat. Sense diners no es pot fer gaire res, et permeten viatjar, conèixer noves cultures, ajudar altra gent, també et permeten millorar la teva salut i això fa la felicitat. Uns estudis assegurant que la felicitat de les persones augmenten a mesura que una persona veu com augmenta el seu compte corrent.

Però tot això canvia molt depenent de la manera de veure les coses que té la persona.

Jo crec que una persona és feliç si veu les coses positivament.

En conclusió, jo crec que pots ésser feliç amb o sense diners, depenent de tu, però és veritat que hi ajuden molt, així que segons la meva opinió els diners si fan la felicitat.

Futbol o bàsquet?

■ Aina Albuixech

Futbol o bàsquet, el gran dilema esportiu. En aquest text com a jugadora de bàsquet que sóc, evidentment defensaré el bàsquet.

Primer de tot, a part que practico l'esport, defenso el bàsquet perquè trobo que no està tan sobrevalorat com el futbol. No creieu? Encens la televisió i el primer esport que es parla és de futbol i això no és que ho trobi molt just ja que tots els esports haurien de ser igual d'importants. No deu ser que trobem més important el futbol pels jugadors que el practiquen que no pas per l'esport en sí? Per posar un exemple, aquí a Sta. Coloma hi ha més jugadors de bàsquet que de futbol i això no vol dir que sigui més important.

També, quan la gent parla "del bàsquet" només veu cinc jugadors/es que intenten ficar una pilota dins d'una cistella, i el bàsquet no consisteix només en això. El bàsquet és un esport, primer de tot molt dinàmic, una dècima de segon decideix la victòria. Totes les tècniques preparades als entrenaments, on s'usen la samarreta perquè tot surti com demana l'entrenador, als partits no s'aprecien tant però al darrer hi ha moltes hores de treball. Tots aquests petits detalls són els que fan que el bàsquet sigui, per mi, millor.

He preguntat a l'equip on jugo per què creuen que el bàsquet és millor que el futbol i les seves opinions són les següents:

"Sempre estàs en tensió, no pots relaxar-te", "Trobo avorrit el futbol perquè hi ha partits on no es marca cap gol i no hi ha gaire moviment", "Les pistes solen ser interiors, no et mulles ni passes fred", "Normalment tots els jugadors marquen algun punt"

Per tant, la meva conclusió és que tots els esports haurien de ser igual d'importants i valorats pels mitjans d'informació i no fer tanta propaganda del futbol quan es pot estar jugant un partit igual d'important de bàsquet i ser emès en canals secundaris.

Opinió

Una aventura de l'Elàdia Esmírnia a la Terra

■ Meravella Rodríguez

Fa quatre anys que la Sara se'n va anar a viure a la Terra, quatre anys des que la NASA li va donar l'oportunitat de complir el seu somni, i quatre anys des que jo, l'Elàdia Esmírnia, vaig comprendre que estava enamorada d'ella.

Perquè m'és igual que sigui mal vist, que ningú entengui que els sentiments són sentiments i que la llei ho prohibeixi ja que avui, jo, agafaré la nau espacial que han trigat tant a fer i volaré cap a ella.

Sec a la cadira de conductor i repenso si val la pena fer aquest viatge. Sí, clar que val la pena. Val la pena perquè la tornaré a veure.

—Preparada? —em pregunta en Carles, l'ajudant.

—Clar —responc.

Escolto com parla mitjançant el micròfon amb la central, seguit del compte enrere.

—10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1... —sombri —Enlaireu.

Tanco els ulls instintivament per donar pas a l'empenta que els propulsors llencen.

Al cap de cinc minuts, ens trobem volant entre estrelles, totes tan petites i alhora brillants... Giro el cap per així veure el meu destí, la Terra, pels vidres de la nau.

Em fixo en els seus colors: marró, blau i verd. És tan maca, tant que penso que el llibre de la universitat no encerta ni els adjectius per descriure-la.

—Elàdia —diu en Carles —trigarem poc en arribar.

Estic nerviosa. No per estar endinsant-me en un altre món, ni pels efectes que això pot generar al meu cos, sinó per la Sara.

Penso en com es prendrà el que vull dir-li i també si això canviarà alguna cosa entre nosaltres.

—Deu minuts —diu en Carles —Què emocionant!

Empasso saliva. No vull estar nerviosa, necessito no estar-ho.

La nau ja és a terra. En Carles i jo ens mirem fins que amb la mà tremolosa deslligo el cinturó i camino fins a les portes, les que s'obren a l'engegar el botó fluorescent que llueix sobre aquestes.

Baixo les escales i el que ja d'entrada em sorprèn, és notar que les meves petjades no queden gravades.

Veig que dues dones s'apropen cap a mi i penso que vénen a donar-me la benvinguda.

—Hola —les saludo —sóc l'Elàdia.

—Hola —saluden —som la Carla i l'Elisenda, nosaltres serem les vostres guies.

En Carles baixa de la nau tot just l'Elisenda acaba la paraula i comencen a parlar.

Estic a la Terra. He volat milers de quilòmetres, he passat a un altre món i, sincerament, m'és igual. Jo vull veure la Sara, vull veure-la i poder afirmar que haver estudiat una carrera que no m'agrada ha valgut la pena.

Comencem a caminar cap a uns porxos, els que resguarden a moltes persones.

La seva roba, els seus cabells... Tot en ells és diferent, però no trigo a corregir l'error; i és que tot en nosaltres és diferent.

Busco la Sara. Sé que ha vingut, que està aquí esperant per rebre'm...

Miro per tots cantons fins que la trobo, agafada de la mà d'una d'aquelles persones. Una amb la que es fa un petó abans d'apropar-se cap a mi.

—No pot ser Sara. Això havia de ser una aventura... la nostra aventura... —xiuxiuejo.

I em deixo abraçar. La rodejo amb els braços mentre l'únic que puc fer és mirar cap a aquell home, aquell que ara per ara ha aconseguit treure'm allò que desitjo.

És saludable ser vegeterià?

■ Diana Plamenova

Ja sigui per sentir pena cap als animals, com a mode de protesta contra les indústries càrniques o bé per cuidar-se, molta gent ha escollit ser vegetariana. Viure sense consumir carn, sense contribuir a la matança d'animals, alimentar-se únicament de vegetals, pot semblar una forma de vida saludable. Però, és realment tant bo com ho pinten?

Moltes persones han deixat de banda el seu benestar, pel dels animals. Tots els animals destinats a anar a parar l'escorxador; neixen, els alimenten per deixar-los ben grassos i, als pocs mesos, són degollats. Aquest és un fet atroç, no ho nego. Però recordem que l'ésser humà és omnívor, és a dir, que la seva dieta consta tant de vegetals com de carn. De la mateixa manera que si eliminem les fruites o verdures dels nostres àpats, podria arribar a ser perjudicial per a la nostra salut, suprimir la carn o el marisc, també (ja que no disposaríem de les vitamines i nutrients que ens aporten).

Un gran avantatge de ser vegeterià és la falta de grasses (que contenen les carns), ja que aquesta manca de grasses a la llarga pot prevenir problemes relacionats amb el cor. Però a la vegada, la carència de vitamines (B12, D...) i nutrients que ens proporciona la carn també pot danyar greument la salut.

Un estudi realitzat per el *Medical University* de Ganz (Àustria) diu el següent:

"Els vegetarians van presentar gairebé el doble de patologies al·lèrgiques que els consumidors de carns (30,6% a 16,7%) i van mostrar un 16,6% més de patologies canceroses (4,8% a 1,8%). A més, els investigadors van constatar un 15% més de patologies cardiovasculars entre els vegetarians que entre els carnívors (1,5% a 0,6%). En comparació amb els consumidors de carn, els vegetarians emmalaltien amb més freqüència (78%) en 14 de les 18 malalties estudiades - que inclouen l'asma, la diabetis, la migranya i l'osteoporosi"

En conclusió, una dieta vegetariana no és tant beneficiosa com diu l'estereotip popular. Per acabar voldria donar-vos el meu opinió: cadascú és lliure d'escollir com vol viure i com alimentar-se, no obstant això cal anar en compte ja que cap dels dos extrems (ingerir únicament carn o vegetals) no és profitós per al nostre cos.

Una bona solució és menjar carn i productes ecològics, ja que almenys et garanteixen que els animals han viscut en un bon entorn i han estat ben alimentats.

Opinió

Les xarxes socials

■ Anna Gispert

Tots i totes avui en dia fem servir les xarxes socials, *Instagram*, *Snapchat*, *Youtube*, *Facebook*, *Twitter*,... Però moltes vegades no pensem que el que hi pengem es quedarà permanentment allà.

Per més que les xarxes socials són útils, molts cops pengem o enviem una foto sense saber que aquella foto la pot veure tothom. En aquell moment no pensem quin serà el nostre futur. Per exemple, penjar un foto on estàs de festa amb els teus amics, en un futur això pot tenir conseqüències per trobar una feina o per accedir a determinats càrrecs, relacions socials, ...

Avui en dia el *Whatsapp* és la xarxa social més utilitzada, enganxa a totes les edats i a totes hores. El *Whatsapp* és una molt bona aplicació ja que et permet comunicar-te amb tothom de tot el món, de forma immediata i sense cost, només cal tenir connexió a Internet, de manera que, si te'n vas de viatge a un país llunyà i no pots veure els teus amics o familiars, pots continuar estant en contacte amb ells mitjançant text escrit, missatges de veu, fotografies, vídeos i fins i tot pots fer trucades.

Molts cops no ens adonem i fem crítiques a la gent, passem fotos innecessàries o ens equivoquem de contacte a l'hora d'enviar algun missatge. Això pot portar molts problemes i greus conseqüències, com ara el *bulling*.

Això no vol dir que les xarxes socials siguin dolentes, però sí que hem de ser més conscients de què hi pengem perquè no ens podem ni imaginar on pot arribar aquesta informació, en perdem el control. Si creiéssim que les xarxes socials són dolentes, vosaltres creieu que les deixaríem d'utilitzar? Hi estem massa enganxats?

Estereotips

■ Marta Almansa

Tot i que que la societat ha avançat, avui dia encara podem trobar gent que és jutjada pel seu físic, pel seu pes, per la roba que porta, per la música que escolta, per com es maquilla... Cal criticar la gent per no seguir un estereotip o per tenir un punt de vista diferent sobre qualsevol tema? La veritat és que no.

Per començar, tothom té dret a decidir sobre el seu cos i sobre la seva roba. Que una persona vesteixi de negre no significa que sigui gòtica o rara, no heu pensat que potser se sent més còmoda amb roba fosca? Una noia que vesteixi amb una faldilla o uns pantalons més aviat curts no vol dir que vulgui cridar l'atenció perquè tothom la miri, simplement se sent bé amb aquesta roba i dubto que li agradi ser insultada per aquesta raó. Una persona que porti rastres, pírcings o tatuatges no t'assaltarà mentre vagis pel carrer. Ja que el seu físic no té res a veure amb la seva higiene o personalitat.

Tot això ens porta als estereotips que la societat ha creat i que tenen un gran impacte sobre tots nosaltres, sobretot entre els adolescents. No és normal que algú pugui fer servir els gustos d'una persona en contra seva. Els homes es poden maquillar, i si els agrada, no tenen perquè amagar-ho. Casos de pares preocupats perquè la seva filla juga amb motos i no amb nines i si els seus companys pensen que és estranya, és per culpa dels estereotips, de l'ambient on han crescut.

Abans de jutjar a una persona pensem com li pot afectar un comentari despectiu i reflexionem si realment som nosaltres qui ho pensem o si és la societat qui pensa per nosaltres. No hem de jutjar a la lleugera i, sobretot, hem de respectar.

Estereotips o persones?

■ Berta Pascual

Últimament s'han començat a veure algunes models "*curvies*", més conegudes com a models de talles grans.

Darrerament, un dels greus problemes de la societat ha estat l'obesitat. Les models, en general, són per als adolescents un gran referent per al seu físic i això fa que moltes noies i nois morin cada any víctimes de l'anorèxia per voler ser més primas del que és saludable. Per aquesta raó, ara i cada vegada més, hi ha més models de talles grans que demostren que no s'ha de menysprear les dones amb sobrepès i encara menys crear una societat on tots els cossos siguin perfectes, perquè cadascú és com és i això no ho podem canviar. Però hi ha moltes persones que opinen que aquestes dones de talles grans no són boniques simplement perquè no són l'estereotip marcat, que han vist sempre.

En relació a les botigues, tot i que hi ha hagut gent que ha fet reclamacions perquè facin talles més grans, molts establiments continuen sense tenir-ne. I les que en tenen, la majoria, venen una roba que no està de moda o que és molt estampada i no fa per gent jove.

Crec que la societat intenta mostrar el cos perfecte que ens agradaria tenir a tots però que poca gent té i això fa que la gent tingui l'autoestima baixa i no es senti bé amb el seu físic.

Amb tot això només vull arribar a la conclusió que al món hi ha milers de cossos diferents però que ningú ha de sentir-se avergonyit ni ha de ser menyspreat per com és el seu físic. Tothom ha d'aprendre a estimar-se tal com és.

L'esport és fer salut

■ Roger Rubirola

Actualment, si un vol fer salut, l'esport és una pilar fonamental de la nostra vida diària. Unes estadístiques del 2015 confirmen que només un 17,2 % de la població catalana fa esport, això suposa que un 82,8 % no en fa. Aquestes dades ens fan adonar que menys d'una quarta part en fa. Considero que són molt pocs els catalans que practiquen exercici físic.

Molts experts en rendiment esportiu i metges recomanen fer-ne per tal de desenvolupar millor els músculs, per al bon funcionament del cor, estar en bona forma, mantenir-se en un pes ideal, ajudar a sentir-se millor i reduir l'estrès. Els nens haurien de fer entre 1-2 hores d'activitat diària, ja que els va molt bé i fomenta la relació amb altres de la seva edat i també els fa créixer més sans. I pel que fa als adults es recomana com a mínim 30 minuts d'activitat física entre 4-5 dies per setmana. I per a la gent més gran, és aconsellable fer exercicis específics, depenent del problema de salut en què es troba cada persona. Avui dia, qui no fa esport és perquè no vol. Tenim un piló de facilitats, com per exemple gimnasos, centres d'alt rendiment esportiu, pavellons, camps d'esport, entre molts d'altres espais i fins i tot ara, no cal que et moguis de casa, perquè pots estar tranquil·lament mirant la televisió mentre vas pedalant a la bicicleta estàtica. Tothom hauria de trobar una estona per exercitar el seu cos.

Practicar esport és fàcil, només requereix esforç, ganes i voluntat. Això ens ajudarà a mantenir-nos sans i amb una bona salut. Simplement camina, corre, salta, pedala, neda..., no costa tant! Fes esport, fes salut!

Opinió

El país de les oportunitats i els oportunistes

■ Artau Pascual

No sóc un gran expert en cinema, més aviat intento gaudir-ne i la meua opinió sobre una pel·lícula només la baso en si m'ha agradat l'argument o no. No entro en aspectes tècnics, perquè no en sé. Dit això, sempre tinc curiositat per saber què passa durant la gala dels Òscars: qui ha guanyat, sorpreses, moments divertits, discursos,... i la d'aquest any m'ha servit per constatar dues idees que tenia, una de cinematogràfica i una de política i social.

La cinematogràfica és que, sempre que hi ha una pel·lícula que arriba com a gran favorita, acaba la gala com a gran perdedora de la nit, és a dir, sense el guardó que esperava. La favorita, "La La Land", que es deia que podia batre el rècord de premis, es va veure amb el premi a les mans, literalment. Finalment, com tots sabem, el premi se l'acabà emportant el film "Moonlight", en una decisió que els entesos diuen que és sorprenent. I els no experts o poc introduïts en la matèria només ens dediquem a riure.

La política i social és la següent: com passa aquí amb els premis Gaudí i Goya, a EEUU hi ha una gran quantitat de població descontenta amb el president Donald Trump i les seves controvertides mesures (fins on arribarà?). Això fa que aquestes celebracions abandonin un pèl el tema pel qual es reuneixen i prenguin un caire més reivindicatiu que cap altra cosa. A més, les grans activitats d'Estats Units (Hollywood, NBA,...) estan girant l'esquena al govern, essent conscients del que pot comportar aquesta decisió a nivell de conflictes, i això es va notar amb indirectes i missatges enverinats per part dels guanyadors, que pujaven valents a recollir l'estatueta i deixaven anar el seu discurs.

El que semblava una victòria clara del sentit comú i de la llibertat, però, va fer un tomb inesperat: mentre finalitzava el festival de ball que havia organitzat Trump simultàniament amb la gala, va ocórrer el moment còmic de la nit. Per fer-ho breu i sense entrar en detalls, es va haver de corregir el guanyador. Sembla que aquest és un motiu pel qual Trump i els seus podran riure durant anys, però que hi pensin bé: la primera guanyadora (per dir-ho així), fugia una mica de la zona política, però... els 6000 experts han decidit que la guanyadora és una pel·lícula que tracta sobre un afroamericà, fill d'immigrants, resident en un barri conflictiu i homosexual. Tot el que "apassiona" a Trump, vaja. En definitiva, crec que per ell hagués estat millor que l'error no hagués existit. Pensa-hi, Donald.

L'efecte de la mirada

■ Sara Ruiz

Quan parlem de mirar als ulls, ens sembla un fet molt comú i habitual. Però realment ho fem tant com creiem? Una web de psicologia proposa unes preguntes per comprovar-ho; podries dir de quin color són els ulls dels teus familiars o amics? Tenen l'iris del mateix color, o amb reflexos d'un altre color?

Els científics diuen que els humans estem tan desconnectats a causa de la tecnologia i que, en mantenir la mirada, ens connectem entre nosaltres molt intensament.

Paola Casalanç (youtuber anomenada Dulcinea Studios), va voler demostrar la teoria psicològica i portar-la a la realitat, en el seu experiment psicosocial anomenat "Miradas". Dos desconeguts han de simplement mirar-se als ulls, mentre sona la cançó "All of me". Les reaccions dels participants són tan sorprenents, que alguns fins i tot es besen. La majoria d'aquestes persones confessen que mai abans havien sentit una sensació semblant, la paraula que més s'hi apropa segons la psicòloga Paola Casalanç és amor.

Tanmateix hi ha molta gent que en no creure en l'experiment, ha acusat als protagonistes de ser actors. Però jo mateixa, en una xerrada que va oferir Paola Casalanç a Barcelona he pogut comprovar que és totalment cert, encara que no cal veure cap experiment per comprovar-ho tu mateix. Imagina't que parles amb algú i ell no et mira, com canvia quan l'altra persona t'observa atentament?

Per concloure, una frase del famós escriptor William Shakespeare: "Les paraules són plenes de falsedat o d'art, la mirada és el llenguatge del cor". Així que deixem-nos de pors, inseguretats o vergonya, i comencem a mirar-nos amb els ulls per dir tot allò que és impossible amb paraules...

Espai de creació

Unkind

■ Djavan Adler

Egocentrism pushes her to grab you attention
Her ego thinks she can keep it, pretentious
My criticism won't stop you but I warn you, be cautious

Pretty face will make you fixate, for sure
She's got an innocent look, so pure
Looks like sadness is her sickness, no cure
You need to help but you've got... no clue

She'll point out all her flawless imperfections
Waiting for you to disagree
While you notice her hunger for devotion
Saying a few sweet words and running away
Seems easy at first but sorry, you'll stay

Maybe you think I'm unkind, of course, of course
And I know what I'm saying is taboo
But sorry, the victim is you

Historia de un garabato

■ Mina Guerrico

¡Hola! Soy un garabato y te voy a contar cómo llegué a lo más alto. Cómo llegué a ser un dibujo.

¡Te advierto! Puede que termines de leer esta historia algo sorprendido. Tanto, que hasta quizá dudes de la verdadera identidad del protagonista. Si esto acaba sucediendo, te aseguro que habrás estado yendo por buen camino. Esto significará que esta historia te habrá gustado y que, además, entre tú y yo, te habrás dado cuenta de que, en el fondo, las diferencias que nos separan no son tantas como crees ahora mismo.

Y esta vez sí, bienvenido seas a este relato.

Nací siendo un código en blanco, una criatura abstracta que encontraba refugio en todos los errores que aquellos importantísimos artistas cometieron antes de ser artistas. Podríamos decir que soy el grito de una gran aglomeración de artistas principiantes que se sintieron frustrados. Soy el lienzo echado a perder, antes de que enésimas veces, más tarde, me convirtieran en una verdadera obra.

Me han maldecido tantas veces que ya no puedo recordar todos aquellos insultos que me propinaron. Mi utilidad siempre ha sido soportar los llantos, reniegos y gritos de todos esos artistas que se sintieron inútiles cuando comenzaron a practicar su pasión. Mas nunca me he quejado. Nunca he dicho nada porque yo ya sabía, desde un buen principio, que aquellos dibujantes de garabatos acabarían su carrera ilustrando maravillas. Yo ya supe desde siempre que la vida los conduciría al éxito, habiendo ganado o perdido.

¿Sabes una cosa? Te he estado mintiendo hasta ahora. Mi nombre real es Tú, y te acabo de revelar la verdad más cierta de tu subconsciente y de esta historia original de garabatos.

¿Lo viste? Todo este tiempo te he estado llamando dibujante de garabatos. Menuda vergüenza, ¿no crees? Bien, en mi defensa diré que por muchos garabatos que dibujes, para mí eres —y siempre serás— un artista. Nunca olvides que los horribles garabatos que dibujas ahora, serán, en un futuro más próximo del que crees, hermosas obras. Te voy a pedir a propósito que metas la pata, que dibujes horrible, que te enfades contigo mismo, que te desesperes y caigas con la única condición de que seas capaz de levantarte después. No olvides que el éxito que te espera se va a deber a la confección de infinitos garabatos.

Aquí termina la historia de tu amigo el garabato, que te ha contado cómo vas a llegar a lo más alto. Cómo llegarás a ser un gran dibujante.

A tu lado
me vuelvo
un garabato
con ganas
de
ser feliz.

Espai de creació

Camins d'estrelles

■ Georgina Torrra

Brillants estels, il·lumineu el camí dels qui no hi veuen.

El cel feia poc que s'havia alliberat del sangtraït que el conformava per tal de tenyir-se de penombra. La ciutat estava desperta, abrigada amb un mantell de fred i calor.

Assegut amb un bloc de dibuix a les mans, en Joan pintava el cel. Les aquarel·les reposaven sobre la cadira de vímet on el pare havia deixat el cendrer preparat, sense amagar gaire bé que tornava a fumar.

El llum de l'habitació estava encès, però la terrassa restava a les fosques, ajudant-lo a veure allò que el cel amagava. Havia de prendre una decisió: escollir belles arts o medicina. "O et decideixes o et pagues tu els estudis", li havia dit el pare, cansat. Medicina li agradava, però l'art el feia feliç. Tot i això tenia por; i si no era prou bo?

Un estel fugaç va creuar el cel. Immediatament va recordar la frase del seu millor amic: "si tens un somni lluita perquè deixi de ser-ho". No podia abandonar sense haver començat a lluitar. Al capdavant, de què viu l'home si no és de somnis?

La Mercè s'estremia en veure tots aquells tubs que sortien del seu cos. No sentia dolor, ni tristesa; només por. Sempre s'havia dit que morir no l'espantava, però ara que la necessitava, aquella seguretat s'havia esvaït. Amb prou feines podia veure el cel, però sabia que en algun moment d'aquella nit passaria a formar part dels estels i no tornaria a tenir mai més por.

*Quantes belles melodies
us podríem dedicar
belles nimfes, dolces guies,
que en la nit podeu dansar?*

Observava aquelles petites llumetes que adornaven el vestit de la blanca lluna recolzada a la barana, amb una copa de vi rosat als llavis. Somreia davant la idea de beure tota la nit. En Sergi no s'havia presentat, i les espelmes d'aquella taula parada amb tovalles de fil s'havien apagat; potser per sempre.

S'omplí de nou la copa i pensà en el futur. Que en Sergi no hagués vingut era un senyal. No era la mena d'home que volia per company la resta de la seva vida, principalment perquè l'hauria de compartir amb la seva dona. Ben mirat, potser hauria de deixar de veure'l i donar un sí a en Robert, que l'havia estimat des que eren petits.

Des de la clínica, l'Esteve i la Maria miraven el cel. La seva primera filla acabava de néixer. Com podia haver sortit d'ells dos una cosa tan perfec-

ta? Es somreien l'un a l'altre i pensaven en l'alegria que sentirien els seus pares en saber que ja eren avis.

Recolzat a la paret d'aquell edifici abandonat mirava els carrers buits del poble i recordava les vesprades d'estiu en què eren plens a vessar de joves que desitjaven sortir a buscar la llibertat entre els braços de les seves parelles. Ell havia estat jove, sí, tot i que la seva néta no pogués creure-ho. Havia estat jove i havia ballat fins que s'havia fet de dia, fins que l'alè se li havia exhaurit, fins a veure-la a ella rendida i amb aquell somriure delicat i tendre que sempre li regalava.

"Quins temps, aquells!", solia dir-se. Però no lamentava que els anys haguessin passat. De fet, li era senzill trobar alegria en aquella nostàlgia embriagadora. Només li calia recordar que la Sara i ell havien envellit plegats.

El cel obligava l'Èlia a pensar en el seu pare, qui li havia ensenyat a somniar i a escoltar la nit. "Quan miris la lluna jo t'estaré observant", li deia. "Sempre que em necessitis estaré amb tu". Havien passat els anys i la parra que en somnis es cargolava cel amunt formant una escala que la duia a la lluna ja no hi era. Ella, però, el seguia recordant amb un somriure.

Estrelles. Petites, grans, mitjanes... totes elles amb llum pròpia. Una petita llum que ens permet veure-les tant a elles com a la foscor que les fa brillar.

Espai de creació

Mons de porpra

■ Georgina Torra

—És impossible —va dir l'avi—. Ningú n'ha tornat a veure cap, així que —Però això n'ha de ser un, avi. Potser no els van eliminar tots! Potser... Un cotxe de policia va trencar la veu del nen, el qual va mirar la finestra de cop. No; havia passat de llarg.

—Avi, ho ha de ser!

L'home va mirar l'objecte que el nen duia entre les mans i hi va advertir la forma d'allò que el seu rebesavi li havia ensenyat molts anys enrere, abans que tot el món fos transformat en un no-res.

—Quim, ja saps què diu la llei, no? Qualsevol que parli del món abans del Gran Cataclisme serà afusellat, i no sols ell, sinó tota la seva família, ja que

—Ja que seran considerats rebels.

—De debò vols això? Tu també, fill?

—Viure en un engany és pitjor que morir, avi.

Se'l va mirar. Sabia que li ho hauria d'acabar explicant tard o d'hora, així que va optar per no fer-se pregar:

—Aquests símbols són lletres, Quim. Molt abans del Gran Cataclisme la gent llegia, però els llibres van ser eliminats i el llenguatge va ser canviat perquè ningú els pogués entendre. Bé, si és que mai en trobaven algun, és clar!

—Però per què?

—Mira, Quim. El món era un desastre, i la gent patia.

—Patir? Què és patir?

—És... com quan et cremes, més o menys.

—Això és patir?

—Veus? Exactament per això van suprimir els llibres: van creure que els sentiments eren la veritable causa de la decadència del món, així que van aconseguir, mitjançant pràctiques que no goso descriure't, que la gent deixés de sentir.

—I els llibres?

—Aquest és el problema: quan la gent llegia tornava a tenir sentiments. Per això van cremar totes les obres de la literatura, i van creure que no només aconseguirien que la gent no sentís; aconseguirien que deixéssim de pensar per tal de no criticar les accions dels caps del govern. I per això som aquí, Quim.

—Però, com pot ser que fessin una cosa tan horrible?

—És una història molt llarga: moltes guerres, horror...

—No els justifiquis! No tenien cap dret a privar les generacions futures d'un bé com aquest.

—No els justifico, Quim. Però entén que

—Que entengui què? Avi, no sé per què, però jo crec tenir sentiments, i per això no puc permetre que el món segueixi com fins ara. No puc! Aquest és un món estèril, un món incolor. Se'ns prohibeix llegir, pintar, cantar, somniar i fins pensar. De veritat és millor que abans, avi? Això és, és...

Va notar una cosa freda que li lliscava galtes avall i, en tocar-ho, va adonar-se de l'aigua que sortia dels seus ulls.

—Veus? Què és això, avi? Ni tan sols sé què sento!

L'home es va mirar el nen mentre amagava la seva pròpia tristesa — que conservava, tot i la llei. No podia deixar de pensar que les mateixes reflexions de la criatura havien causat la mort dels seus pares, acusats de rebel·lia i, al mateix temps, es preguntava com podria fer allò que li havien manat: matar-lo. Es veia acabat: aquell sistema era cruel i sàdic, i ell, als seus 130 anys, mai no havia fet res per canviar-lo.

Fem matemàtiques

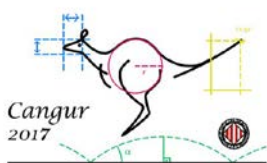
Participació dels alumnes del centre als concursos de resolució de problemes

■ Departament de Matemàtiques

La resolució de problemes

Manipular, moure's, experimentar són les bases de la construcció inicial i l'estructuració del pensament lògic que afavoreix l'aprenentatge de les matemàtiques. En una etapa no inicial, l'aprenentatge de les matemàtiques ve donada pel raonament, l'anàlisi i la cerca de patrons i estratègies. Aquesta segona part es treballa a l'assignatura de matemàtiques a través de la resolució de problemes. Com ja deia Lluís Santaló "estudiar matemàtiques no ha de ser res més que buscar la solució de problemes".

A Catalunya, la **Societat Catalana de Matemàtiques** i la **FEEMCAT** (Federació d'Entitats per a l'Ensenyament de les Matemàtiques a Catalunya) organitzen anualment, i ja des de fa més de 20 anys, proves de resolució de problemes de matemàtiques (com ara les proves Cangur o el Fem Matemàtiques) per als alumnes d'educació secundària i batxillerat.

Fem Matemàtiques

El Fem Matemàtiques és un concurs de resolució de problemes pensat per a alumnes de 6è de primària, primer i segon d'ESO. En aquest cas, els alumnes treballen en petits grups de 4 companys per buscar la solució d'un problema gens fàcil i en els que es premia la qualitat de les idees trobades i de les estratègies emprades.

El nostre centre treballa aquests problemes a l'aula de matemàtiques, aproximadament un total de 25 grups han entregat els problemes resolts en condicions per poder-se presentar al concurs. D'aquests, quatre grups (dos grups de primer i dos de segon) han passat la fase del centre i opten a presentar-se a la segona fase que es realitzaria a St Feliu de Guíxols el dissabte 22 d'abril.

Desitgem molta sort als alumnes que s'hi presenten en representació del nostre centre.

Copa Cangur

El dia 26 de gener, dijous, va tenir lloc al Pavelló municipal de Santa Eugènia la fase inicial gironina de la IV Copa Cangur. Aquest concurs és un concurs de resolució de problemes en grups mixtos de 7 participants, en aquest cas amb alumnes de 2n i 3r d'ESO.

Els alumnes participants del nostre centre foren:

- **Alumnes de 2n d'ESO:** Aya Alaouat, Adrián Carrera, Roger Faixeda, Raül Hategan, Hanae Mouaissa, Damià Noguera, Ivan Viedma i Ivan Vilalta.
- **Alumnes de 3r d'ESO:** Alba Bayés, Eloi Corominas, Mariona Esquiaga, Shelly Gallego, Adrià Montoto i Hawa Sawo.

La participació del concurs a Santa Eugènia (Girona) va ésser prou alta, un total de 15 equips de diferents instituts (dels quals 2 equips representant al nostre centre) i un total de 105 alumnes participants es varen enfrontar amb uns problemes no gens senzills.

I perquè en comproveu la dificultat, us proposem aquest problema, un dels que vam estar pensant durant la competició:

Problema 5: Les diferents cares d'un prisma rectangular fan 4, 8 i 72. Quin és el volum en d'aquest prisma?

Fem matemàtiques

La **Copa Cangur** té la particularitat que la puntuació dels problemes resolts varia segons el temps que han tardat els diversos grups en resoldre'l correctament. D'aquesta manera, si un equip erra la resposta del problema 3 aquest problema augmenta de valor, mentre que si l'encerta, el problema perd valor.

La competició va ésser molt renyida i emocionant, un dels nostres equips es va posar primer en molts moments de la competició i va estar a punt d'emportar-se el primer premi. Finalment, però, ens vam haver de conformar amb la segona posició.

La classificació final va ésser:

- **Primera posició:** Bell-lloc del Pla (Girona) Equip B, 489 punts
- **Segona posició:** **INS Sta Coloma de Farners** Equip B, 440 punts
- **Tercera posició:** Bell-lloc del Pla (Girona) Equip C, 396 punts

Aquest era el primer cop que ens presentàvem al concurs, val a dir que l'experiència ens servirà de molt de cara a futures participacions. Felicitem molt efusivament a tots els alumnes participants i sobretot als representants del nostre centre per aquesta segona posició.

Problemes de l'Esprint

Un total de 17 alumnes de 2n d'ESO del nostre centre van participar el dimecres dia 22 de Febrer al concurs de resolució de **problemes de l'Esprint**. A nivell dels països catalans (Balears, Catalunya i Comunitat Valenciana) la participació va ésser de rècord, amb un total de 3023 alumnes de 1r i 2n d'ESO de 103 centres repartits en 144 equips.

Com us podeu imaginar, l'**Esprint** és un concurs de resolució de problemes en el que es premia la rapidesa en la resolució dels 10 problemes proposats per l'organització del concurs i no tant l'elegància del raonament emprat. Amb aquesta activitat es busca, sobretot, que es treballi la recerca conjunta i comparada de les solucions correctes als reptes plantejats entre uns i altres membres de l'equip participant.

Els 14 representants del nostre centre (Aya Alouat, Redouan Benzia, Sara Canaleta, Jordi Cantalapiedra, Adrián Carrera, Roger Faixedas, Raul Hategan, Anaís Martínez, Eloi Moreno, Georgina Muñoz, Damià Noguera, Kàtia Pèlach, Carlos Racero, Miquel Trias, Ivan Viedma, Ivan Vilalta i Nona

Xandrich) van haver de suar de valent per resoldre els 10 problemes en 1h i 25 minuts, cosa que va col·locar el nostre equip en un dels 35 millors classificats.

El concurs va ser molt emocionant, ens ho vam passar molt bé: vèiem com els alumnes que trobaven la resposta a un problema i corrien per agafar un segon problema per resoldre. Quan hi havia més d'un grup que resolvia un problema, discutien les estratègies emprades i defensaven els resultats trobats. Nervis, sobre tot molts nervis quan ja ens faltava poc, però ho vàrem aconseguir. I és que, aconseguir trobar la solució de tots no va ser gens fàcil.

Un dels problemes que ens va costar més de resoldre va ser el problema 6, que us el deixem a continuació com a proposta a resoldre:

Problema 6:

La Juliana ha escrit en una taula numèrica el 0 i després els nombres naturals 1, 2, 3, 4, 5,...

Hem indicat a la figura l'esquema de la disposició amb la qual ha anat posant els nombres.

Quant sumen els nombres de totes les caselles que tenen un costat en comú amb la casella on hi ha el 2017?

...I ens esperen més proves!

Ja des de fa temps que la resolució de problemes al nostre centre ha estat un punt clau per a l'aprenentatge de les matemàtiques, tant és així que des de fa anys l'INS Sta Coloma de Farners és seu de les **proves Cangur** (una de les proves més importants de resolució de problemes de Catalunya).

Gràcies a això, els nostres alumnes de 3r d'ESO fins a 2n de Batxillerat s'han pogut presentar a les **proves Cangur** sense sortir del centre. Enguany, el nostre centre acceptarà també els nivells de 1r i 2n d'ESO, així, tots els alumnes de primer cicle de secundària que s'hi han volgut apuntar hi podran participar i demostrar el seu potencial lògic-matemàtic. El proper dijous dia 16 de març celebrarem al centre les properes proves Cangur amb tots els alumnes del nostre centre (de 1r d'ESO fins a 2n de Batxillerat) que s'han apuntat a fer la prova.

Per acabar, estem molt contents de la participació dels nostres alumnes als diferents concursos de resolució de problemes. I ens alegrem especialment per aquells que, després de participar en alguns d'aquests concursos, decideixen apuntar-se a títol individual a altres concursos també de matemàtiques, com ara la **Marató de problemes** que, tot i ser un concurs organitzat per a alumnes de 3r i 4t d'ESO, hi ha alguns alumnes agosarats de 2n d'ESO del nostre centre que també hi competeixen.

Música i matemàtiques

■ Martí Torras

La matemàtica és música per a la ment; la música és matemàtica per a l'ànima. (Anònim)

"Tal vez sea la música la matemática del sentimiento y la matemática la música de la razón" Pere Puig Adam (1900-1960)

El primer vincle entre la Música i les Matemàtiques el van establir els pitagòrics al S. VI a.C., establint una relació entre les notes musicals i les proporcions entre les longituds de cordes tensades. Fins l'Edat Mitjana la música va ser un subconjunt de les matemàtiques de manera les dues disciplines s'estudiaven de manera conjunta.

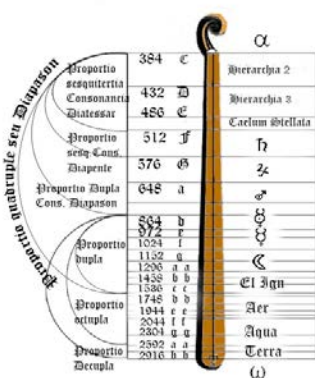
Mostra d'aquesta relació és l'ús, encara que d'una manera intuïtiva, del nombre d'or en les sonates de Mozart (1756-1791), a la Quinta Simfonia de Beethoven (1770-1827), o en algunes obres de Bartók (1881-1945), Messiaen (1908-1992) i Stockhausen (1928-2007). En l'actualitat, tan en revistes de Música com de Matemàtiques o per internet, podem trobar nombrosos documents on alguns recursos matemàtics són emprats per a la composició d'obres musicals.

Escala musicals

Per què l'escala musical té set notes, o dotze si es compten els sostinguts?

Crec que és molt interessant preguntar-se el motiu pel qual tenim aquesta escala. En definitiva, totes les emocions i sentiments que transmet la música es duen a través de les notes, l'elecció de les quals està inevitablement determinada per l'escala que tinguem. La raó d'aquest fet cal cercar-la en els grecs, i concretament en Pitàgores.

Així doncs, perquè tenim una escala de 12 notes? Perquè no en podria tenir més? O menys? És un nombre escollit a l'atzar?

Monocordi, relacions i proporcions.

Va ser Pitàgores qui va descobrir que existia una relació numèrica entre els tons que sonaven bé i va ser el primer en adonar-se que la música, sent un dels mitjans essencials de comunicació i plaer, podia ser mesurada per mitjà de raons de sencers. El procediment emprat per Pitàgores es basava en l'experimentació amb el monocordi, instrument d'una sola corda en tensió que es podia posar en vibració completa en tota la seva extensió o tan sols en part, segons la pressió practicada en un **lloc determinat de la corda**.

Si es fan vibrar dues cordes del mateix gruix, una de les quals té el doble de longitud que l'altra, amb les mateixes condicions físiques la corda més curta produirà una nota una octava més alta que la llarga, anomenada diapasó (a través del tot, és a dir, la corda en tota la seva longitud).

Un bon treball de recerca seria fer escales amb més o menys notes, tot experimentant amb un monocordi.

El Joc dels daus de Mozart

Mozart, l'any 1777, als 21 anys, va compondre l'anomenat "Joc de daus musical per a escriure valsos amb l'ajuda de dos daus sense ser músic ni saber res de composició".

Partim de 176 compassos numerats repartits en 16 grups d'11 compassos cada grup reenumerats del dos al dotze.

Tirant 16 vegades dos daus, ens anem quedant amb un compàs de cada grup, corresponent a la suma dels dos daus tirats en cada ocasió.

Els vuit primers compassos formen la primera part del vals i es repeteixen variant només el darrer compàs. Després els seguirà la segona part formada pels vuit compassos restants.

Si comptem la quantitat de minuets diferents que podem compondre obtenim $2 \cdot 11^{14} = 759.499.667.166.482$ (no surten 11^{16} hi ha alguns compassos iguals).

	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII		I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII
2	96	22	141	41	105	122	11	30	2	70	121	28	9	112	49	109	14
3	32	6	128	63	146	46	134	81	3	117	39	126	56	174	18	116	83
4	69	95	158	13	153	55	110	24	4	66	139	15	132	73	58	145	79
5	40	17	113	85	161	2	159	100	5	90	176	7	34	67	160	52	170
6	148	74	163	45	80	97	36	107	6	25	143	64	125	76	136	1	93
7	104	157	27	167	154	88	118	91	7	138	71	150	29	101	162	23	151
8	152	80	171	53	99	133	21	127	8	16	155	57	175	43	168	89	172
9	119	84	114	50	140	86	169	94	9	120	88	48	166	51	115	72	111
10	98	142	42	156	75	129	62	123	10	65	77	19	82	137	38	149	8
11	3	87	165	61	135	47	147	33	11	102	4	31	164	144	59	173	78
12	54	130	10	103	28	37	106	5	12	35	20	108	92	12	124	44	131

Taula 1: Compassos del Minuet de Mozart

Taula 2: Compassos del Trio de Mozart

Iannis Xenakis (1922-2001)

En el segle XX, amb l'aparició de la computadora, es comença a produir música a partir de models. Un exemple d'això és la música de Iannis Xenakis, un dels pocs compositors de la nostra època no interessat en el serialisme. Xenakis es va decantar per la formalització. Va utilitzar models matemàtics en les seves composicions així com també en algunes de les seves obres arquitectòniques. Es va basar principalment en les lleis de la probabilitat:

1. Distribució aleatòria de punts en un pla. (Diamorphoses)
2. Llei de Maxwell-Boltzmann. (Pithoprakta)
3. Restriccions mínimes. (Achorripsis)
4. Cadenes de Markov. (Analogiques)
5. Distribució de Gauss (ST/IO, Atrés)

També va utilitzar la teoria de jocs (Dol, Estratègia), la teoria de grups (Nomos alpha) i teoria de conjunts i àlgebra booleana (Henna, Eonta).

L'obra més famosa de Xenakis és la seva primera peça estocàstica a, Metastasis, de 1954, basada en el desplaçament continu d'una línia recta.

INVESTIGUEU!!!!

El reportatge

■ Emma Santanach

Els Estats Units són un altre món. Contràriament al que normalment pensem, la seva cultura i la nostra són molt diferents. Vaig tenir l'oportunitat de comprovar-ho per mi mateixa l'estiu passat, quan vaig conèixer un mes amb una família nord-americana gràcies a la beca Riera. Vivíem a Niles, un poble proper a la ciutat de Chicago.

El tema de les armes va ser el primer que em va impactar. Òbviament, abans de visitar el país ja sabia que als Estats Units tothom pot tenir-ne tranquil·lament a casa. La meua família, per exemple, en tenia 8, i fins i tot el pare em va explicar que en va regalar una de color rosa a la seva dona per Nadal (cosa que em va dir amb un cert orgull). El que de debò em va sorprendre, però, van ser dues coses. La primera és que, qui disposi d'una llicència especial, pot dur armes en llocs públics, com ara cinemes o centres comercials. I la segona, és la normalitat amb què ho veuen. A Espanya la gent s'horroritza amb el fet que tothom pugui tenir armes, especialment quan escolten a les notícies sobre tirotejos a escoles. Al seu torn, quan jo vaig explicar a la meua família que a al meu país no tothom pot tenir-ne, es van estranyar d'allò més. El pare americà m'explicava que les tenia per diversió... En tot cas, és curiós veure les dues perspectives amb què dues cultures diferents contemplen un tema com és la possessió d'armes.

Una altra diferència una mica xocant van ser els costums alimentaris, especialment per dos motius. En primer lloc, a la casa on estava no solien utilitzar-se plats normals, sinó que menjàvem molt sovint en plats de paper o cartró. Això potser és més pràctic, ja que després no han de rentar tant, tot i que és cert que, si totes les famílies fan el mateix, s'acaba generant una gran quantitat de residus. L'altre "mal costum" és la poca planificació en els àpats. Aquí a Espanya ens preocupem més per tenir una rutina i menjar variat, mentre que allà no tenen tanta consciència sobre aquest tema. Més aviat mengen el que els ve de gust i quan volen.

També em va sorprendre la religiositat dels americans. Van a missa els diumenges i molts decoren les seves cases amb motius religiosos. El més increïble, però, són les misses. Vaig assistir a un parell durant la meua estada, i he de dir que realment no tenen res a veure amb les nostres celebracions. Als Estats Units són com una festa. Hi ha un escenari, i no un altar; grups de música que toquen en directe i pantalles amb les lletres de les cançons; llums, presentadors, etc. És com un concert... Contràriament al que m'esperava, fins i tot m'ho vaig passar bé.

Per últim una altra gran americanada que potser no observem tant a Espanya és la relació que hi ha entre veïns. És molt propera; els veïns són els millors amics. Fan coses junts els caps de setmana, passen les tardes els uns a casa els altres, fan àpats junts, etc. em va sobtar especialment aquest comportament, perquè en la nostra cultura la relació potser és més distant i freda. També és cert que allà les cases s'organitzen en barris molt familiars.

Al llarg del mes que vaig passar als Estats Units vaig anar descobrint dia rere dia aquestes petites diferències. A simple vista no sembla que els Estats Units hagin de ser gaire diferents al que coneixem però, com he dit abans, són un altre món; una altra cultura.

Entrevista

Entrevista a Jaume Pera

■ Ariadna Domingo i Laia Arcega

En aquesta entrevista, hem volgut parlar d'una persona que ha estat vinculada fins fa molt poc al nostre centre, atès que en va formar part com a professor de ciències fins fa dos cursos quan es va jubilar, i que a més a més en el seu dia a dia ha treballat sempre pels valors i per la solidaritat.

LA PERSONA.

Ens podries dir quin és el teu nom complet?

Em dic Jaume Pera Arenas, i això de dir-se Pera porta problemes, perquè no em dic Joan Pera., no sóc l'actor.

I la teva professió ha sigut la de docent.

Sí, 36 anys.

I en quants centres has estat treballant?

Jo sóc nascut a Mataró i he viscut 33 anys a Canet de Mar. Llavors vaig estar a Mataró 6 anys i mig, a l'escola privada. Terrassa, mig any, i dos anys a Arenys de Munt. Quan em vaig treure les oposicions vaig venir aquí i durant un any vaig anar i tornar, i ens va agradar tant, que amb la filla ben petita vam venir a viure aquí. Porto aquí a Santa Coloma 30 anys.

En els teus inicis, en quin moment vas decidir dedicar-te a la docència i per què?

Vaig estudiar la carrera de química a Barcelona i ja portava la idea de ser professor, l'ensenyament sempre m'ha atret, el que passa és que en la carrera no et preparen per ser professor, és més aviat una preparació genèrica enfocada cap a la indústria i la investigació. Reclamàvem que ens donessin una base de pedagogia i de didàctica, però quan vaig acabar la carrera vaig fer curssets i coses pel meu compte per tenir aquesta preparació.

I llavors vas començar a treballar?

No, perquè en aquell moment no volia fer el servei militar, era objector de consciència i per això estava pendent de la prestació social que havia de fer en el seu lloc. A Mataró hi havia una escola on necessitaven un professor de matemàtiques, i havia de ser home, els vaig explicar que estava pendent d'aquest servei i en van dir que cap problema. M'hi vaig estar 6 anys i mig i al final va resultar que no vaig haver de fer la prestació social substitutòria perquè es va aprovar la llei l'any 84, es va posar en pràctica el 88 i llavors quan hi havia d'anar ja era massa gran.

EL DOCENT.

Quins creus que són els aspectes més importants a l'hora de ser docent?

Ser una persona esperançada, és a dir, que creu que les coses poden canviar, que les coses poden millorar, si creus això, malgrat que hi ha dificultats i que hi ha gent que té problemes, pots pensar que les coses poden anar a millor.

I la paciència...

Sí, depèn, després amb el temps quan vas coneixent la cosa, perquè després de la llicenciatura no tens una preparació pràctica, doncs llavors amb l'experiència, vas veient el que has de fer. És la paciència que dius tu però també creure en la gent, perquè si entres i ja dius que d'un alumne no en faràs res i el deixes a part, llavors difícilment progressa.

I quins valors has intentat inculcar en tots aquells alumnes que has tingut durant aquests anys?

Com us he dit, jo vaig ser objector, he estat sempre pacifista i el tema dels drets humans i respecte i convivència, això crec que no és extra sinó que va implícit amb l'educació. Quan un educa, intenta que les persones siguin respectuoses, que convisquin. En l'educació he trobat que és la millor eina per transformar i millorar el món i m'he sentit realitzat en els meus valors.

I què t'han ensenyat els teus alumnes?

He après molt, amb l'experiència vas aprenent moltes coses. En una carrera t'ensenyen el què però el com el vas aprenent. Ja per començar vaig aprendre a expressar-me millor en català perquè quan jo vaig estudiar hi havia la dictadura i no vaig aprendre el català i llavors ells sí, i a vegades m'ajudaven i em corregien i em deien això s'escriu d'una altra manera. Però el que m'han ensenyat és que el contacte amb el jovent, és una manera positiva de posar-te al dia en les idees, perquè el jovent aspira que les coses canviïn i siguin millor, i aquest contacte m'ha ajudat a no encallar-me i a estar una mica més al dia.

Què en penses de les noves reformes educatives?

Bé, n'estic una mica desconnectat des que vaig plegar fa dos anys, però quan jo estava aquí hi havia la llei Wert que en dèiem Wertgonya. Sé que està aturada i que volien fer revàlides aquest any, però com que el partit que ho vol fer no té majoria absoluta, crec que no es tirarà endavant però no s'ha anul·lat la llei. Hi ha països com Alemanya on es posen tots d'acord, tant d'esquerres com de dretes. Crec que les lleis d'educació haurien de ser bàsiques i fonamentals i hi hauria d'haver un acord d'estat i no modificar-les tan sovint, segons la ideologia de cada partit. Ens han fet anar de bòlit, tant a nosaltres, com a les editorials, etc, va haver-hi un temps que era una autèntica bogeria.

Has sentit parlar del servei comunitari?

Sí, de fet vaig estar durant tres anys a l'institut de Sils, va ser fondat per gent d'aquí, i allà ja feien una cosa semblant i ja havia llegit alguna cosa. Allà, per exemple, alumnes que entenen d'informàtica, n'ensenyaven a gent aturada per buscar feina, d'altres feiem reforç a Primària o bé també anaven a una residència d'avis i els entretenien, i era un servei comunitari. Jo havia llegit que en algun lloc havien fundat una ràdio local, eren coses que es feien per al poble, des de l'escola.

Com ha canviat el sistema educatiu des que vas començar a impartir classes? I què voldries recuperar?

Sempre he sigut un fan de les tutories i de l'atenció, jo no em quedo només amb el fet que els professors transmetem coneixements i prou, sinó que també hem d'educar. I per educar has de tenir en compte altres factors, siguin psicològics o de convivència. Amb el temps he anat veient que tot això s'ha anat introduint, i per exemple, ara hi ha una psicopedagogia. També ens van permetre baixar les ràtios, en altres temps havia tingut 40 alumnes i ens van deixar baixar a 30, no sé ara amb la crisi encara és així, i aquest factor ràtio també és important. I un altre factor important és el treball en grup, que els professors es puguin trobar durant la setmana i intentin coordinar-se.

I hi ha alguna cosa que voldries recuperar del sistema antic?

El sistema antic que jo vaig rebre era fatal. Era repressor, et pegaven amb regles i no gosaves preguntar, el professor et feia por.

Entrevista

Dels primers anys, en l'escola privada que vaig estar, tenia pocs alumnes, classes amb 3 alumnes, amb 15, i quan llavors vaig passar a 40 alumnes, em vaig adonar que en grups petits, una ràtio d'uns 20, treballaves millor i podies arribar a tots. Els grups petits dels crèdits variables mes reduïts et permetien treballar millor.

Hi ha alguna anècdota que ens puguis explicar de tots aquests anys.

Una vegada en el laboratori a l'escola de Mataró, estàvem produint una substància que feia pudor i que feia tossir, i es va escampar i llavors vaig sentir que el professor del costat els esbronzava, i vaig anar-hi per dir-li que havia estat jo i que no els renyés més.

EL JUBILAT.

Quan vas decidir jubilar-te?

La veritat, és que em va agafar una mica per sorpresa. Jo sabia que la jubilació era als 65 anys, ara ho han canviat per allargar-ho als 67. Però llavors vaig començar a veure que companys meus ho feien abans, ho vaig preguntar i em van respondre que els professors es podien jubilar als 60 anys, mentre no ho canviessin, però com que ja estava bé no em vaig preocupar i quan vaig fer els 60 vaig fer els tràmits per tal de fer-ho.

Com vas portar el primer any de jubilació?

No vaig tenir cap problema, la gent em va dir que vigilés perquè la tendència és emplenar-se molt el temps. Crec que he aconseguit mode-
rar-me. A mi m'agrada molt llegir, estic a dos clubs de lectura, un a Girona i l'altre aquí, i ho porto bé. Abans no podia llegir com ara, que puc llegir 4 o 5 llibres per mes. També estic més disponible per la família, vaig a Canet a veure els pares que són grans, 87 i 92 anys, i puc ajudar i descarregar la meva germana. També fa deu dies que he tingut un nét, l'Alguer, com la ciutat de Sardenya i un cantant de Txarango. Tinc molta disponibilitat per fer el que convingui, i puc fer més ús del transport públic. Vaig a Canet en tren, vaig a Girona en Teisa i tinc una reunió a les cinc, hi vaig a les quatre i m'entretinc a la biblioteca, no tinc problemes d'aparcament, no estic estressat.

Què és el que trobes més a faltar de l'educació?

Jo com que tinc una visió àmplia de l'educació, hi ha una dita africana que diu que per educar un nen necessites tota la tribu, crec que fora de l'escola també es pot educar.

Estic en dues ONG que intentem també educar per la pau i de fet no ho he deixat mai ni crec que ho pugui deixar.

El que sí trobo a faltar és el contacte que he dit abans. El jovent t'obligava a posar-te al dia i això ara ho he perdut, però bé ara tinc el meu nét, i ja m'esforçaré.

Has perdut relació amb els teus companys de feina?

En certa manera sí, però visc a 100 metres d'aquí i molts aparquen davant de casa i de tant en tant xerro amb algun d'ells.

Coneixes molt bé l'agenda llatinoamericana i l'associació Justícia i Pau, Ens podries explicar alguna cosa sobre aquests dos projectes?

L'agenda llatinoamericana és una agenda que conté una sèrie d'escrits, una cinquantena, que giren al voltant d'un lema. Aquest 2017 és l'ecologia integral, l'any 2016 va ser les grans desigualtats i l'any 2015 eren els drets humans.

Són temes inacabables i a mi m'atrau molt i llegeixo molt i m'hi dedico molt: faig presentacions, divendres vaig a Malgrat, a la Universitat, etc

I els diners de l'agenda es destinen a projectes.

Els diners de l'agenda van destinats als diferents projectes de cada entitat. La coordinadora de Girona reparteix tres mil o quatre mil agendes, el preu de 8 euros es manté des de alguns anys, i a cada poble se n'ocupa o bé la parròquia, o l'ajuntament o una entitat, Mans Unides, etc i en destinen el marge al seu projecte.

Justícia i Pau és una entitat no tan localitzada aquí a Girona. Jo pertanyo a la Permanent de Girona i fem una reunió cada mes per planificar què farem durant l'any. Per exemple, el 10 de desembre hem fet una taula rodona sobre els Drets Humans, també hem buscat una persona per parlar del tema dels refugiats. L'any passat vaig presentar un cine-fòrum sobre la pena de mort. Tot és al voltant dels Drets Humans, jo sempre m'hi he abocat i ara que tinc temps doncs m'hi dedico més.

Doncs aquest any a l'institut s'ha començat a fer el servei comunitari de manera experimental a 4t d'ESO. Ja t'ho anirem explicant!!

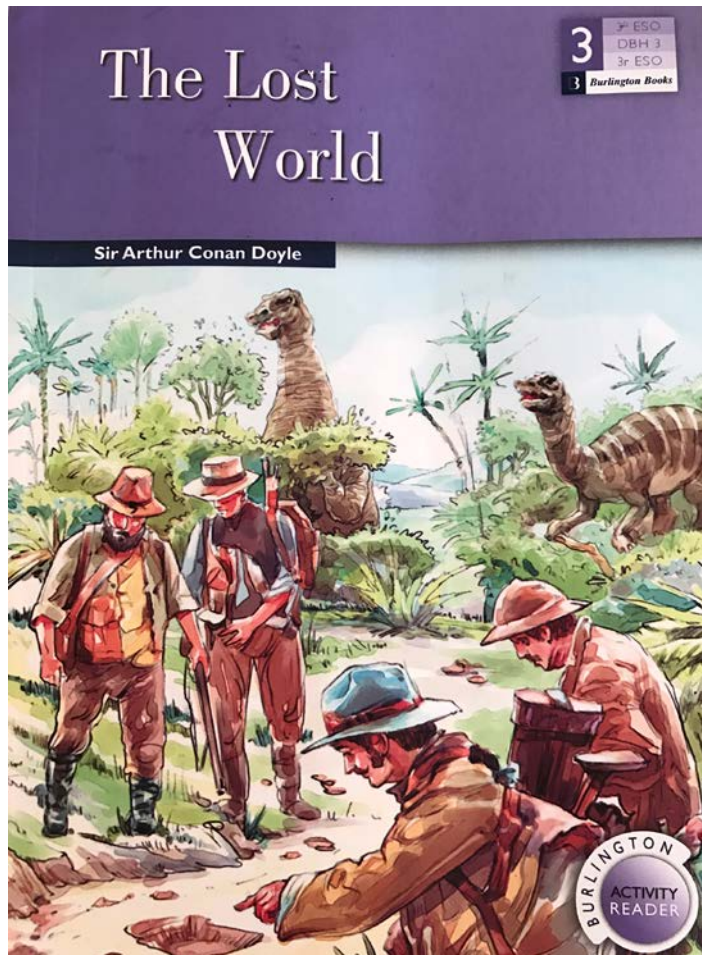
Moltes gràcies per la teva col·laboració i que tinguis molts sort!!!!

Creative Writing

As part of a creative writing project, 3rd ESO students in Extension 1 were asked to let their creative juices flow and write cooperatively in small groups an alternative ending to the reader *The Lost World*, which is one of the two mandatory readings for this course. After the process of writing was completed, it was time to share their stories. Therefore, one member in each group proceeded to read their group's writing out loud.

Although all the stories turned out to be really good, we have picked one to share with you. It is indeed remarkable for its originality, grammar accuracy, wide range of vocabulary, correct use of connectors, good paragraph-structure and maturity. We hope you enjoy reading it as much as its creators did while writing it.

Before sharing the ending, though, here is some information about the plot of the story. The original ending will by no means be given away. So, we highly encourage you to read the whole reader.

The Lost World

Sir Arthur Conan Doyle

Edward Malone wants to show he is a hero and convince Gladys, the love of his life, to marry him. He accompanies Professor Challenger, Professor Summerlee and Lord John Roxton on an expedition to the Amazon jungle. There, they find a lost world of hungry dinosaurs, savage pterodactyls and aggressive ape-people. On their adventures, the four men meet some Indians and help them fight against their enemy, the ape-people. Trapped in the lost world, the adventurers confront an enormous dilemma. How will they return to civilization?

A different ending to the Lost World

■ Navdeep Kaur, Verónica Velicu and Júlia Batlle

The Indian people didn't want to help the four men leave the Island. They felt safe and protected with them so they didn't want them to leave. Edward was thinking about Gladys perpetually and also Gladys was worried about Edward because it had been a long time since she last saw him. She wasn't in love with him, but as a friend, she was worried and wanted to find him. There were many questions in her mind, but all came down to one—Would Edward be fine?

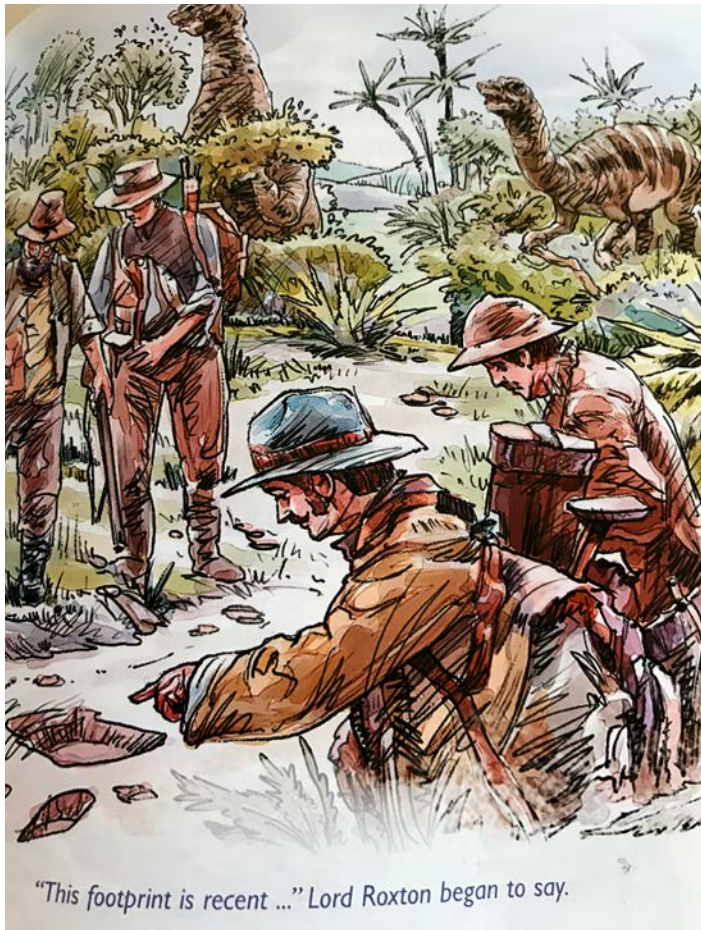
Because of that concern, the girl contacted all the journalists around the world and asked for help. The communication media were alerted, but nobody wanted to go there to find the men. Finally, the most powerful rescue team in the world dared to help the desperate woman.

All preparations were made to go on a rescue mission to "THE LOST WORLD". In the first helicopter there were Gladys with some police officers. And in the other nine helicopters there were professional people with weapons, bombs, firearms etc. They were scared about the mission because they had heard a lot about dangerous animals near the river Amazon. But that was their work so they grabbed courage and set off!

Edward was sitting on a rock sadly, because he wanted to go back home and meet the love of his life—Gladys. Then, suddenly, he heard some sounds in the sky. The man turned up his head and saw the helicopters. He was very happy and so were the professors. But their happiness didn't last long because the dinosaurs were agitated. Because of the sound, all of the dangerous species in the Lost World became alert and came out

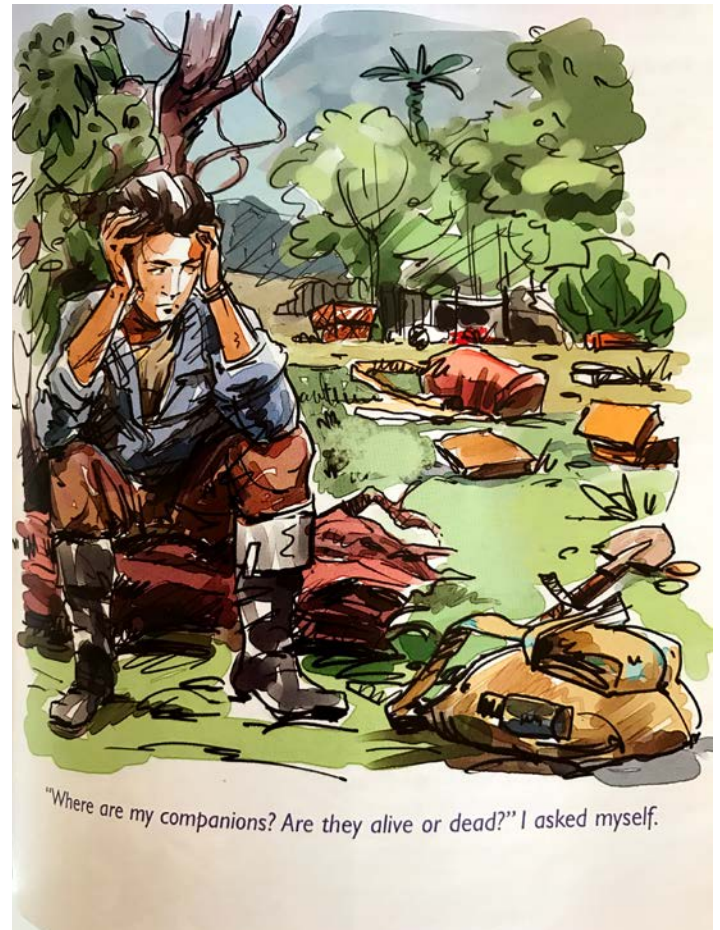

Creative Writing

of their places with ferocious eyes and anger. The pterodactyls attacked the helicopters. The rescue team was in a terrible situation, surrounded by lots of perilous creatures. The police commander gave orders to use all the weapons and arms against the dinosaurs. Gladys and the rescue team landed near the settlement of the Indians to see if the men were okay. Soon a war burst between humans and dinosaurs. The dinosaurs attacked the settlement and one of the pterodactyls flew Gladys away to the lake of pterodactyls. Edward shot it dead and because of that Gladys was about to fall in the lake. But Edward very courageously saved her life from the dangerous and angry dinosaurs. Gladys was impressed by Edward's courage. As a result, they hugged each other immediately.

On the other hand, the war was still on. Eventually, the humans won it because the professors and the rescue team knew the dinosaurs' weaknesses and they targeted them. And this was the reason for the dinosaur extinction.

When there was no trace of the war, Edward gave a marriage proposal to Gladys and she accepted it. The Indian people and the professors insisted that Gladys and Edward marry there. They organised a grand wedding for them. All the rituals were performed according to the traditions of Indians. It was a new experience for Gladys and Edward. Everybody was happy. During the ceremony, Gladys thought-If I hadn't rejected Edward before, he wouldn't have come here and hadn't got attacked by the dinosaurs.

After their marriage, they went back to London. Each one of them was famous now. They lived happily after this adventurous journey. :)

Gresol Formatiu

20è Gresol formatiu

■ Cicles Formatius

Un any més els tres departaments de cicles formatius han organitzat, durant la setmana del 6 al 10 de febrer, les jornades del Gresol formatiu que aquest any ha celebrat la vintena edició. Es dugueren a terme diferents tallers, xerrades, visites i excursions adreçades, principalment, als alumnes de cicles amb la finalitat de complementar la seva formació. Les activitats programades foren:

- Fundació Guttman *Adrià Gambin*
- Tècniques d'estudi *Neus Rossell*
- Xerrada de toxicomanies *Gemma Arnau*
- Llenguatge de signes *Elisabet Pibernat*
- Escola empresa *Xavier Albertí*
- Selecció de personal *Gabriel Llagostera*
- Casa de nens Anna Albó *Anna Albó*
- Aromateràpia *Sandra Bartrina*
- IOGA Taller de relaxació *Miguel Molina*
- Salicru *Damià Flores*
- Taula rodona antics alumnes EDI *Gemma Romagós, Sara Rodríguez, Alba Mora*
- Visita a l'Arxiu Comarcal *Joaquim Carreras*
- Europe Direct *Joaquim Millan*
- Coaching *Joana Frigolé*
- EMTE Línies elèctriques *Daniel Blanch*
- El Centre - Eix de negoci *Martí Juanola*
- CLECE *Amèlia Comendador*
- SIE *Imma Olga*
- Orientació laboral *Victor Bobis*
- Taula rodona antics alumnes AIF *Mireia Olteanu, Abdenassar Joueid, Sònia Gallardo*
- Mutilació genital *Rosalie*
- CREDV Girona *Gemma Iglèsias*
- Maltractament infantil *Raül Úbeda*
- Xerrada drogadicció *Eva Escarmena*
- Piscina de Santa Coloma *Iolanda i Gerard*
- Titelles TEIA *Teia Moner*
- Taller cardiologia – reanimació *Dipsalut*
- Visita a la Seguretat Social *Fernando Fernández*
- Taula rodona antics alumnes TAPSD *Eva Abellàn, Judit Expósito, Judit Bautista, Lidia Martínez i Francesc Ruiz*
- Visita a l'Hospital de Santa Caterina
- Visita a l'Escola Font de l'Abella

Europe Direct, amb Joaquim Millan.

EMTE, amb Daniel Blanch.

Visita a El Centre - Eix de Negoci CFGM. Foto: David Rueda

Visita a El Centre - Eix de Negoci CFGS. Foto: David Rueda

Gresol Formatiu

Salicru, amb Damià Flores.

Taller de reanimació, amb Dipsalut.

Tècniques d'estudi, amb Neus Rossell.

Xerrada de toxicomanies, amb Gemma Arnau.

Escola emesa, amb Xavier Albertí.

20è Gresol formatiu

La setmana del 6 al 10 de febrer es va celebrar al nostre institut el 20è Gresol Formatiu, unes jornades en les que els alumnes dels Cicles Formatius que s'imparteixen al nostre institut participen en xerrades i activitats de diverses categories que complementen l'aprenentatge dels continguts que treballen durant el curs i els ajuden a tenir una millor preparació com a professionals de les branques que s'imparteixen a Santa Coloma.

Els alumnes del Cicle Formatiu de Grau Mitjà de Gestió Administrativa van poder gaudir dilluns d'una sessió d'aprofundiment en tècniques d'estudi, una xerrada de sensibilització sobre conducció segura amb la col·laboració de voluntaris de l'Institut Guttman. Dimarts van visitar l'Arxiu Comarcal i la seu de la Seguretat Social a Santa Coloma i també van poder rebre una xerrada informativa sobre les possibilitats que els hi ofereix la Unió Europea per poder ampliar el seu currículum. Dimecres van visitar el Centre de Negocis de Santa Coloma on van rebre una sessió molt completa sobre emprenedoria i elaboració d'un pla d'empresa, més tard, van ser informats sobre les diverses vies de cerca de feina que podran emprar a l'hora de la seva entrada al món laboral. Finalment divendres van participar d'una sessió on es van poder posar a la pell de qualsevol ciutadà que es troba una persona amb problemes cardíacs i ha de fer les primeres tasques de reanimació amb l'ajuda d'un desfibril·lador portàtil com el que podem trobar a diversos punts del nostre poble o ciutat.

Com a novetat d'aquest any, destaquem que els alumnes de Segon de Gestió Administrativa van poder fer unes pràctiques de protocol a les diverses xerrades que van fer totes les famílies professionals del nostre institut. Aquí els veiem uniformats per a l'ocasió.

Per altra banda, els alumnes del Cicle Formatiu de Grau Superior d'Administració i Finances van rebre dilluns la visita de Gabriel Llagostera, que els va fer una xerrada sobre les competències que més es valoren a l'hora de cercar el professional més adequat per ocupar un lloc de treball. Dimarts, com els seus companys de Grau Mitjà, van visitar la seu de la Seguretat Social a Santa Coloma i l'Arxiu Comarcal i també van assistir a una xerrada amb la *coach* Joana Frigolé, que els va ajudar a entendre millor les seves emocions i com aquestes poden interferir en la seva pràctica professional en positiu o en negatiu. Dimecres també van visitar el Centre de Negocis, on van poder veure en primera persona i rebre testimonis directes de la iniciativa emprenedora de la comarca. A la tornada, van assistir a una taula rodona amb exalumnes del centre que els van ajudar a veure diverses formes de continuar la seva vida laboral i acadèmica un cop han obtingut el títol de Tècnic Superior. Finalment divendres, per posar el colofó a una setmana ben intensa, els nostres alumnes de primer d'Administració i Finances van participar a una sessió de relaxació que els va fer encarar el cap de setmana de la millor manera possible.

Esperem que totes aquestes activitats els hagin ajudat a millorar les seves ja bones aptituds professionals en el camp de l'Administració i que la propera sessió del Gresol Formatiu sigui tan o més profitosa com la d'aquest any. Moltes felicitats als organitzadors, als col·laboradors i a tots els participants.

I si en fem una pel·lícula?

Tornar a casa

■ Elvis Mallorquí

Cap d'Ulisses.

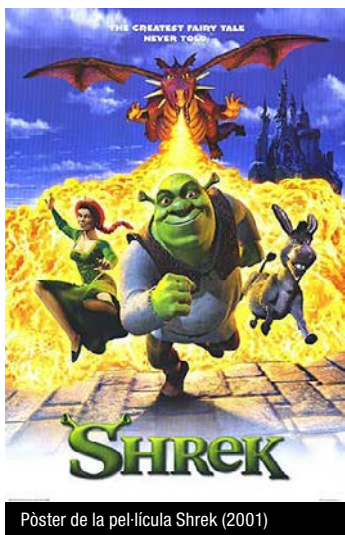
Després de vint anys entre anar a la guerra de Troia i tornar-ne, després 12.109 versos hexàmetres escrits per Homer, després de 24 cants que són la base de la literatura universal, Ulisses va tornar a ser a casa, al tron d'Ítaca, a la pau de la llar familiar.

La història de l'*Odissea*, la de l'heroi que, abans d'arribar a casa seva, pateix una llarguíssima sèrie d'aventures reapareix en moltes altres històries, des de Bilbo Saquet que, sense voler-ho —del tot—, deixa

la seva tranquil·la i plàcida comarca per seguir una companyia de dotze nans i un mag a la recerca del tresor de la Muntanya Solitària... fins a l'ogre Shrek que no fa gaire bona olor, que viu sol i tranquil en un pantà fins que, un dia, una colla de personatges de contes de fades envaeix la seva llar i ell es veu empès a resoldre aquest embolic.

Tant en un cas com l'altre, el que volien els protagonistes d'aquestes històries, antigues i modernes, era tornar a casa i recuperar la pau i la calma que els havien estat arrabassats d'una manera que ells no havien desitjat.

A en Pere Porter, de la vila de Tordera, li va passar una cosa semblant. Uns oficials d'Hostalric, seguint els manaments d'un jutge, el van empènyer a sortir de casa per anar a Maçanet a buscar uns diners amb què pagar un deute que el seu pare ja havia pagat... però que el notari d'Hostalric no havia cancel·lat. La seva aventura el va dur a l'infern acompanyat d'un jove ben plantat que no era altre que el diable. Després de sortir-ne escopetejat, es va trobar tot d'una a Morvedre, vila del regne de València. La d'en Pere Porter és sols una petita "odissea" comparada amb la d'Ulisses, que també va viatjar a l'infern. I a la vegada, també és un "viatge d'anada i de tornada" com el del hòbbit Bilbo Saquet o el de l'ogre Shrek.

Pòster de la pel·lícula Shrek (2001)

Per què tots aquests herois tan sols pretenien "tornar a casa"? El filòsof Josep M. Esquirol ens diu que, com en els jocs en què els infants diuen "Casa!" amb el significat de "Salvat!", la casa és on els humans estem protegits, on trobem repòs, descans. De fet, és al centre de la casa, és allà on hi ha la llar, al costat del foc, que hi ha l'escalfor que tots necessitem per oblidar, almenys per una estona, que estem vagant per l'univers sense saber massa bé ni com ni per què. És just allà on volen retornar els herois. En aquestes aventures, al final ho aconsegueixen. Tornen a casa, però... ja no són exactament els mateixos que abans de marxar. El viatge els ha canviat. Arriben a casa seva, però res és igual. Ja no ho veuen amb els mateixos ulls. La seva consciència s'ha ampliat, han vist altres indrets, altres móns, altres realitats, altres veritats, etc. I això no se'ls ha esborrat de la memòria en traspasar el llinar de casa seva, al final de les seves epopeies. És com quan llegim un llibre que ens fa reflexionar, que ens plan-

La casa d'en Bilbo Saquet, segons un dibuix de J. R. R. Tolkien

teja preguntes, que ens fa buscar noves respostes, que ens duu a un major coneixement, que ens canvia interiorment. En Josep M. Esquirol ho sentència així: "la reflexió és una manera de retornar".

En Pere Porter quan arriba a casa és més savi. Tot el que ha vist a l'infern, tots els veïns morts que hi eren, tots els jutges, advocats i procuradors que eren castigats pels dimonis, tota la corrupció del sistema judicial de les terres catalanes —i potser més enllà— a inicis del segle XVII..., tot això no ho pot esborrar de la seva memòria. Ho sap i ho explica als veïns. Que no se'l

creuen, és clar. Però ell té una prova: sota la setena rajola davant l'armari de la cambra a la casa del notari hi ha un llibre amb tots els deutes que haurien d'haver estat cancel·lats. Entre ells, el del seu pare. Aquesta prova permet a en Pere Porter que la seva història acabi feliçment. Ell recupera la casa, s'anul·la el deute retroba la pau de la llar familiar.

Hi ha, però, un detall en la història que podria haver canviat el final. Què hauria passat si, en comptes d'unes setmanes fora del seu poble, en Pere Porter hi hagués estat uns anys? Si en aquest període curt de temps ja hi havia alguns veïns que posaven en dubte que fos ell, imagineu si passen anys, si els veïns es van oblidant de la cara que fa en Pere Porter i si... quan hagués retornat, ningú el reconeix. Ara, tenim imatges a tot arreu, de nosaltres mateixos, de la nostra cara, de les nostres ganyotes... Però fa uns segles, no hi havia miralls a les cases ni, molt menys és clar, retrats fidels de cadascú. Potser a la vila de Tordera del 1609 havien arribat notícies d'un cas misteriós que havia passat a les terres occitanes, entre Pamiers i Toulouse, unes dècades abans. Es tracta del retorn d'en Martin Guerre a casa seva.

Martin Daguerre va néixer als volts del 1524 a Hendaia, al País Basc. Quan tenia tres anys, la seva família es va traslladar a l'Artigat, un poble dels Pirineus, no massa lluny de Pamiers, i van adoptar el nom de Guerre. Quan tenia catorze anys, la seva família el va casar amb Bertrande de Rols, filla d'una família benestant. El matrimoni va estar vuit anys sense fills, fins que en va néixer el primer cap a l'any 1546. Arran d'una discussió amb el seu pare, Martin va desaparèixer sobtadament el 1548. La seva dona, abandonada a la misèria, no es podia tornar a casar amb ningú perquè el seu marit no havia mort, només havia marxat.

L'estiu del 1557 va arribar a l'Artigat un home que afirmava ser en Martin Guerre. S'hi assemblava i coneixia molts detalls de la vida abans de marxar, els amics, els indrets, etc. Fins i tot l'oncle i les germanes d'en Martin el van acceptar. També Bertrande, la seva dona, creien que era ell. Però, durant tres anys en què van viure junts, van néixer dues criatures a la casa, de les quals només una va sobreviure. Els problemes van començar el dia que Martin Guerra va reclamar l'herència del seu pare, ja mort, al seu oncle. Aquest se'n malfiava i el va acusar de ser un impostor, de no ser el veritable Martin. Un passavolant li va donar més motius: deia que el veritable Martin havia perdut una cama durant la guerra. L'oncle de Martin va investigar i va trobar altres testimonis que identificaven l'impostor amb Arnaud du Tilh, anomenat "Pansette" —panxeta— perquè sempre tenia

Activitats del centre

Activitats del centre

La xocolatada de 4ESO

Com ja es tradició, l'últim dia d'escola abans de les vacances de Nadal, els alumnes de 4t d'ESO es van passar tot el matí preparant la xocolatada de 4t d'ESO per a tota l'escola. Per torns es van dedicar a preparar les taules per posar les caixes per vendre els últims tiquets, per col·locar les coques que havien fet a casa i que havien portat a primera hora i a ajudar a preparar la xocolata que des de bon matí va començar a bullir a l'olla.

Tot s'ha de dir que dies abans ja s'havien repartit la feina de passar per les classes a preguntar qui volia xocolata i coca i llavors passar a recollir els dos euros a canvi del tiquet de la xocolatada. Val a dir que la xocolata va quedar molt bona i es van esgotar totes les existències.

Un èxit total que s'ha d'agrair a la feina de tots els alumnes de 4 d'ESO i dels seus tutors i evidentment a la col·laboració de tota l'escola!!!

Fins l'any que ve!!!!

Activitats del centre

Mannequin challenge

■ Alex Manjón

El passat 21 de desembre, abans de les festes per acomiadar-nos del 2016, la Meritxell De La Cruz i la Carme Jimenez van tenir una gran idea per desitjar les bones festes als al·lums i professors de l'institut. Van pensar d'escriure, al pati, "BONES FESTES 2016!".

I així es va fer. Els alumnes de PFI ens van fer les marques de cada lletra al pati. El dia següent, el 22 de desembre, al matí, vàrem anar jo, en Marc Gascon, l'Alaric Abat, la Meritxell, la Carme i un grup d'alumnes de la Carme a dibuixar les lletres amb guixos de colors. Al primer pati, els alumnes de primer, segon i tercer es van posar cada classe a la lletra que els havia tocat. Mentre els alumnes es posaven al seu lloc, jo, en Marc, l'Alaric i l'Ana Palmada vam pujar al terrat de l'institut.

Des d'allà, ja tots al seu lloc, van demanar un minut de silenci i quietud per fer el mannequin challenge i fer les fotos i els vídeos.

La llegenda d'en Pere Porter

Nosaltres, els alumnes de 2n psico hem fet aquestes auques sobre la llegenda d'en Pere Porter.

En Pere Porter era un jove de Tordera.

Un dia es van presentar uns oficials a casa seva a reclamar-li el deute del seu pare; però aquest ja l'havia pagat al notari Gelmar Bonsoms abans de morir.

En Pere va decidir viatjar fins a Hostalric a buscar els papers que ho notifiessin ja que en Gelmar li va explicar on trobar-los durant la seva visita a l'infern.

Acte de lliurament de diplomes el DELF Scolaire 2016

El dimecres 14 de desembre va tenir lloc l'acte de lliurament de diplomes del Delf Scolaire 2016 a l'Espai La Pineda de Sant Gregori.

En aquest acte vam assistir-hi una petita representació dels alumnes que l'any passat es van presentar a les proves B1 i A2 de francès, i també se'ns van afegir alguns familiars que van voler acompanyar-nos.

A fi de lliurar els diplomes obtinguts pels alumnes del nostre institut i d'altres de les comarques gironines, vam comptar amb la presència de director dels Serveis Territorials d'Ensenyament a Girona, en Josep Polanco, antic director del nostre institut, i també hi va ser l'Elisabeth Cauchetiez, cònsol honorària de França a Girona.

Al final de la cerimònia, dues noies ens van parlar de la seva experiència d'aprenentatge i també ens van mostrar el vídeo guanyador del Concurs Antibes 2016, Et si j'étais français?

Esperem tornar-hi anar l'any que ve a recollir els diplomes dels alumnes que enguany es presentaran al DELF 2017.

Activitats del centre

Biologia

■ Marina Correa i Cristina Juanhuix

Els alumnes de 4t d'ESO, a l'assignatura de biologia vam aprendre les diferents etapes de la Terra d'una manera visual i entretinguda.

La història de la Terra, presenta dues etapes anomenades Precambrià i Fanerozoic, respectivament. El Fanerozoic està dividit en diferents intervals de temps, els quals anomenen Paleozoic, Mesozoic i Cenozoic.

Per organitzar-nos vam fer grups de treball i cada grup s'encarregava de buscar informació sobre les espècies que vivien en un determinat període i lloc i dibuixar-les. Tots vam haver de cooperar per tal que, encara que cadascú només fes un tros del mural, tot tingués una continuïtat. Vam quedar molt satisfets del resultat i ara podem gaudir d'una mica de color als passadissos.

D'altra banda, aquest segon trimestre també hem estudiat l'organització cel·lular dels éssers vius i l'ADN (incloent-hi el cariotip, la mitosi, la meiosi, etc.). Per entendre millor com s'estructurava l'ADN amb els seus nucleòtics: l'Adenina, la Guanina, la Citosina i la Timina; vam ajudar-nos amb unes maquetes.

Article del comitè medi ambiental

Aquest curs escolar hem gaudit d'un increment de membres al comitè mediambiental que ha facilitat la realització dels objectius del pla d'acció. Per poder assolir-los, vam acordar trobar-nos alguns dimarts acabada la jornada escolar. Treballem de la mateixa manera que els cursos anteriors. Ens dividim en comitès per tal de ser més eficients i poder-nos centrar cada comitè en la respectiva feina.

Hem seguit portant a terme les accions habituals del comitè, com ara els projectes "mou-te en bici", "patis nets", la "cartellera verda" i el "boc'n roll". Aquest últim projecte és el que ha rebut més atenció, ja que hem reiniciat la campanya per promoure'l al centre. Enguany, hem iniciat nous projectes amb els quals ens sentim molt motivats. El primer de tots, que ja està en marxa, és l'anomenat *Olisses*, que es centra en la recollida d'oli usat per aconseguir ser reciclat. A més a més, un altre projecte que tenim en mans és el de la recollida de piles gastades. Estem treballant per dur a terme el projecte pròximament.

I per acabar, el nostre proper objectiu és participar al fòrum que es realitza a Girona. Es tracta d'una trobada d'alumnes membres de comitès mediambientals de diferents instituts de la província, on es comparteixen els projectes que es duen a terme als diferents centres educatius. Aquest any, tres membres del comitè hi participaran tot presentant el projecte "mou-te en bici". Esperem que puguin gaudir de l'experiència i poder aportar idees al centre.

Des del comitè, estem molt orgullosos de la feina que fem, tot i això, pensem que amb el suport de tota la comunitat educativa arribaríem més lluny: tindríem una escola més sostenible i educaríem més en el respecte al medi ambient.

Activitats del centre

Servei comunitari (4t d'ESO): Suport escolar a l'escola Josep Madrenys (Vilobí d'Onyar)

Cada curs escolar sempre té algunes novetats en relació als anteriors. Enguany els alumnes de 4t d'ESO estan realitzant un Servei Comunitari durant 10 hores a fora de l'institut. D'entre els primers que han acabat hi ha els alumnes de Vilobí que han tornat a la seva escola de Primària per oferir un suport escolar als mestres i als alumnes. A continuació, recollim alguns dels comentaris de la Núria Batlle i l'Eimi Camps que ja han acabat el servei, l'han explicat als seus companys de 4t d'ESO i n'han fet una petita memòria final. D'aquestes dues memòries, n'hem extret un fragment del dietari i de la valoració personal.

Eimi Camps:

Dietari. Dilluns (5 de desembre de 2016). Com que era el primer dia, va sortir la directora, Magda Roqueta, a explicar-me què és el que havia de fer. Vam anar a la classe de 5è B i em va presentar la professora, la Rut. No calia la presentació, ja que quan jo era a l'escola, ella ja feia de professora. Un cop dins, la professora em presenta davant els seus alumnes. Com que s'acosta el Nadal, em demana que els expliqui i els ajudi a fer els poemes de Nadal fins que s'acabi la classe.

Valoració personal. M'ha agradat molt aquesta activitat. Ho he fet amb moltes ganes i el millor que he pogut. He après moltes coses en pocs dies i espero que a l'escola estiguin contents del que he fet.

Núria Batlle:

Dietari. Divendres (27 de gener de 2017). Últim dia que he anat amb els nens. Toca la meva assignatura preferida: plàstica. Han fet una activitat que m'ha sorprès ja que no recordo haver fet res semblant a la seva edat. Havien de dibuixar un objecte que la professora els ha deixat davant seu. Tothom tenia un objecte diferent, cosa que feia que ningú es pogués copiar i tothom hagués de desenvolupar el seu propi dibuix. Jo els he retallat les fotos de l'objecte que havien d'enganxar per poder-ne fer la comparació.

Valoració personal. M'ha agradat molt poder viure aquesta experiència ja que he retornat a l'escola on he crescut i he après moltes coses de les que sé ara. M'he adonat que la feina que fan els mestres és molt important, sobretot a una classe on els alumnes estan començant a desenvolupar la seva personalitat. Els nens creen vincles molt ràpidament i m'ho han demostrat. A totes els he acabat tenint molta estima. M'he adonat que ser mestra no seria una bona feina per mi, ja que encara que m'ho he passat molt bé, alguns dies he acabat sense paciència i això que només hi anava tres quarts d'hora...

Activitats del centre

Creativitat i fotografia

Aquest trimestre els alumnes de l'optativa de Visual i Plàstica del grup 3 de 4t han estat treballant la fotografia. Un dels projectes que havien de realitzar era estudiar un artista concret i reproduir el seu estil amb fotografies pròpies.

Podeu veure algunes fotografies que formen part d'aquests treballs.

La Oumayma Daoud i l'Anna Canaleta de l'optativa de VIP de 4t han realitzat un treball sobre el fotògraf Joan Fontcuberta. Un cop van haver estudiat l'estil i les fotografies de l'autor van realitzar el seu propi treball retocant imatges i jugant a confondre-les amb la realitat, tal com fa aquest fotògraf. La presentació gràfica del seu treball va ser mitjançant un diari que van repartir a tots els alumnes de la classe on s'hi podien llegir diferents notícies.

Un nadó a les escombraries

El nadó ha estat trobat aquesta matinada entre diverses bosses d'escombraries d'un contenidor situat a la plaça Firal. Segons han informat fonts del departament de Seguretat del Govern, al voltant de les 3.15 hores de la matinada d'aquest dilluns, un grup de persones que caminava per la zona ha estat qui ha trobat la petita.

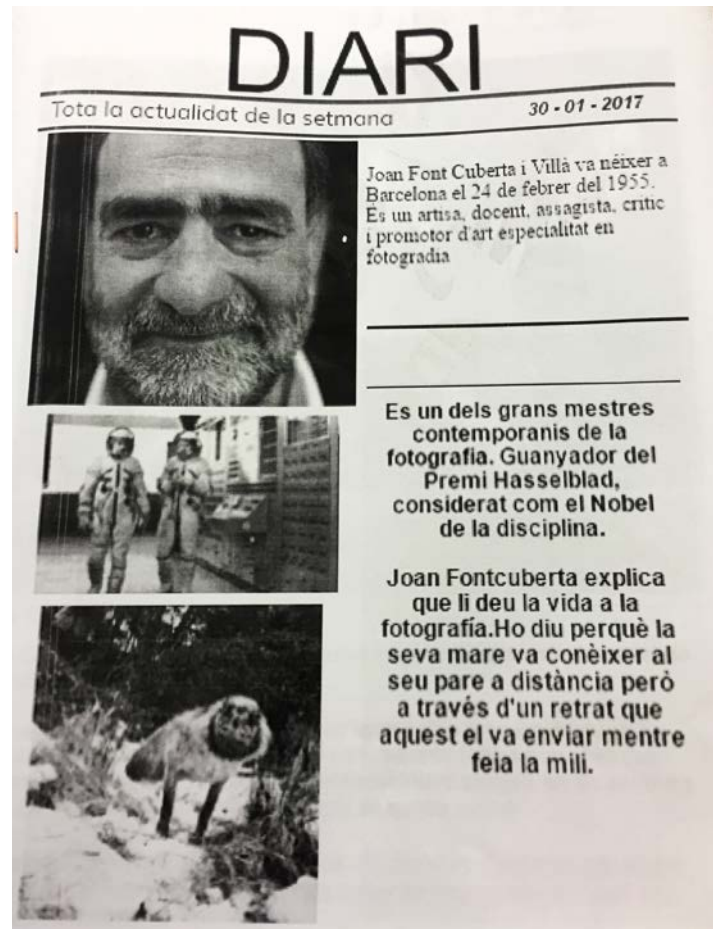
Després de la localització del nadó, s'ha traslladat a l'Hospital de Girona, on s'han fet càrrec de la seva atenció de forma immediata.

Una vegada que el nadó sigui donat d'alta a l'Hospital, es traslladarà a una família d'acollida d'urgència, on el nadó romandrà provisionalment.

Jesucrist crucificat?

Aquest diumenge al vespre s'ha trobat la figura de Jesucrist penjada en les branques d'un arbre, amb diverses teles negres.

Es desconeix si és obra de Déu o si es tracta de simbolisme. El cas és portat per la policia i encara que s'ignori la identitat del culpable, es coneix que la condemna consistirà en mesos de serveis a l'església.

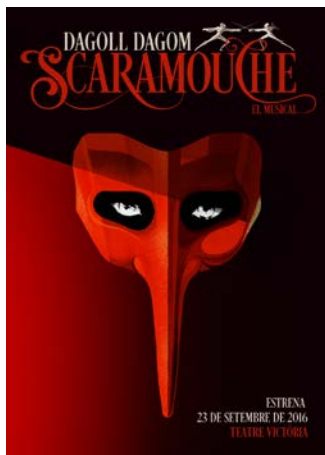

Activitats del centre

Scaramouche

Els alumnes de 4t d'ESO de l'INS Santa Coloma de Farners van assistir a la representació del musical *Scaramouche*, de la companyia Dagoll Dagom, al Teatre Victòria de Barcelona el dijous 19 de gener de 2017. A la sortida van tenir ocasió de recollir les impressions d'uns estudiants estrangers que també havien assistit a la mateixa representació. Les van enregistrar i aquí us les oferim per animar-vos a anar a les darreres representacions del musical, que s'acomiadará el proper 9 d'abril.

On my point of view, ... this play is ... too long. I hate musicals (Paula)

The plot is very interesting because we learn more of the French Revolution (Litzy)

I specially liked how the actors and actresses sang, but there were some parts of the songs that were't understood (Nadine)

The decoration of the stage was very beautiful, with lots of colours and lots of deatils. The music was fantastic as well (Gerard)

I dont' want do more spoilers. I recommend you this play, it's good (Lluc)

The actors were fantastic... but, in my opinion, Mar i cel was better (Miquel)

What impressed me the most were the sets and costumes they wore, I could see a lot of work (Carla)

It was a bit boring and heavy to see it because it was easy to imagine the end (Marina)

The audience was really glad and clapped for a long time and asked for an extra song (Aina)

An awesome musical with a creative plot and with very good actors and singers (Mariona)

I admire people who know how to sing and dance at the same time as Camila (Laia)

There are some small details that seemed unreal and they have to improve (Coral)

It is a beautiful work, but if you don't like at all history and music, don't go there (Gemma)

You should go to watch it as soon as possible because it'll finish soon! (Aida)

I'm leaving with a good taste of mouth at the end of the musical (Georgiana)

It was a very good time because I was with my classmates and we enjoyed a lot together (Maria)

I've liked a lot, because it is a very funny and entertaining musical (Maria)

Hearing orchestral music live was a thing I loved (Clara)

The actors were sublime, a perfect representation. Their voices were beautiful (Sara)

I think it was my best concert ever (Jan)

The costumes and the wigs were so cool I wish I could try them on one day (Estel)

We couldn't take any photo, so why was there someone taking photos with flash? (Meritxell)

It was a nice experience overall because I have never been in a musical before (Diego)

And that's all, the music is great (Míriam)

It's a musical that you have to see to believe all the work behind it (Laia)

I don't like that there were people eating in the theater and the seats were too narrow (Xiaoxue)

Although the play was already lasting enough, I think they could have done more (Eimi)

Some people was with the mobile phone during all the play (Quim)

I've liked the scenes, the music, the characters and all of this musical. I want to go again (Saida)

I've liked the decoration because is very colourful, exciting and from the time of French Revolution (Martina)

It has romance, but the just. It has batlle, but the just. And that is very well (Estefania)

You will learn lots of things about the French and the Italian Revolution (Arnau, David and Oriol)

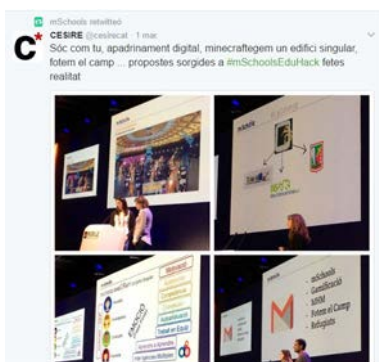
Activitats del centre

Apadrinament digital

Dimecres 1 de març, Sala 1 del pavelló 8 del Mobile congres! Un lema "Changing education together" Plena. Molts educadors, molts innovadors, moltes ganes d'emprendre, molta energia per co-crear, ..., molta, molta il·lusió en presentar el projecte Apadrinament digital 1x1. La Mònica Sánchez, en nom de l'equip de professors i de l'institut de Santa Coloma va fer una magnífica presentació del que està sent un gran projecte.

El primer Edu_ Hack (Co-creating Education Experiences) promogut per mschools, ha donat l'oportunitat de fer aflorar la creativitat dels professors i alumnes. L'Imma Pita, la Roser Santaaulària, l'Àngeles Camarena i jo mateixa, vàrem donar forma a una idea: posar a l'abast de la gent gran les noves eines tecnològiques, acostar i facilitar els mòbils i tauletes a aquesta generació d'avis que no volen quedar enrere de la cursa tecnològica; que volen estar connectats amb la realitat que els envolta.

Posar de costat adolescents i avis per a aquesta fita ha estat una gran aventura. I el més gratificant de tot han estat les cares de satisfacció dels nois i l'entusiasme dels avis. Ha estat fantàstic veure l'energia que emanava a les dues trobades. La primera abans de Nadal, on es varen assignar els padrins i padrines de 1r d'ESO i la segona el dos de febrer, quan es van

fer els tallers de tractament de fotografies amb el mòbil, l'ús d'instagram, del whatsapp i d'altres.

És un gran projecte que, a banda d'intervenir-hi alumnes de 1r, 2n i 4t d'ESO i d'estar-hi involucrades àrees com la informàtica, l'emprenedoria, la visual i plàstica i llengües, de fer-se els apadrinaments, d'assignar-se mentors i d'editar una pàgina web repleta de recursos, tutorials, fotografies, enllaços, notícies,... per a la llar dels jubilats, s'hi suma la part més humana de les persones, la voluntat de servei incondicional.

La llar del pensionista i l'Ajuntament han estat uns grans col·laboradors. Sense ells no hauria estat possible. Moltes gràcies a tots, però molt especialment a tots els avis i àvies que s'han avingut a passar un parell de matins a l'institut,... Ja estem organitzant el següent!

Moltes gràcies a tots. I seguim... Només acaba de començar!

Podeu fer una ullada al web <http://www.apadrinamentdigital1x1.cat>

Activitats del centre

Treballs de Pere Porter

■ 2n ESO

Els alumnes de català de 2n d'ESO han treballat aquest trimestre la història de Pere Porter. Algunes classes n'han fet un conte il·lustrat i d'altres un booktrailer.

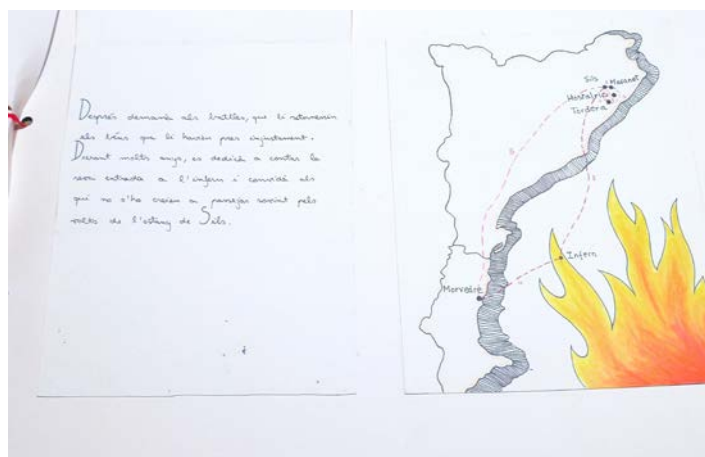
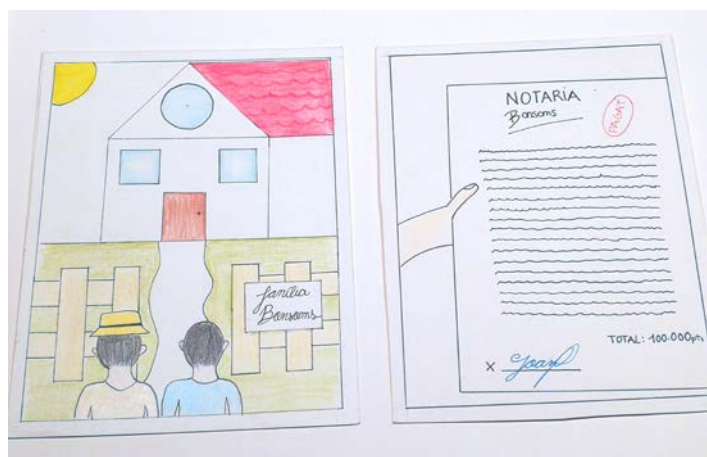
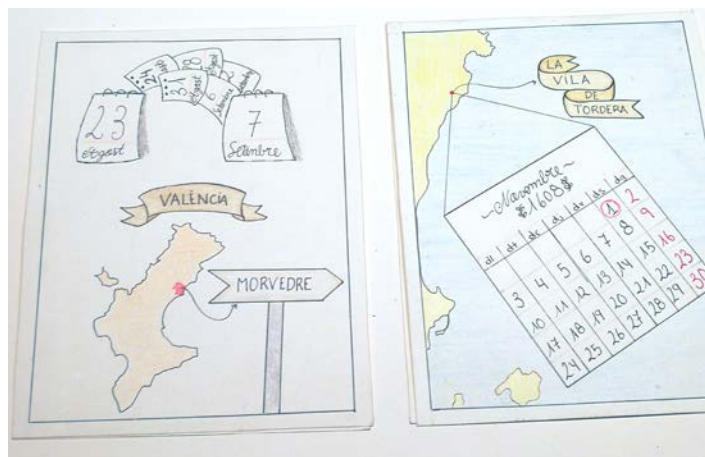
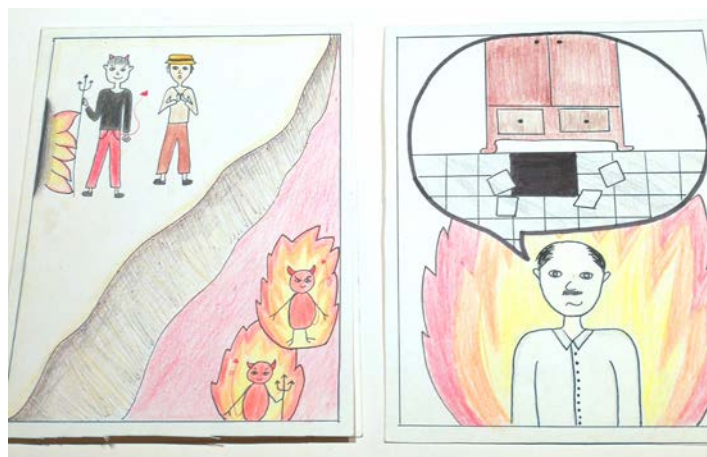
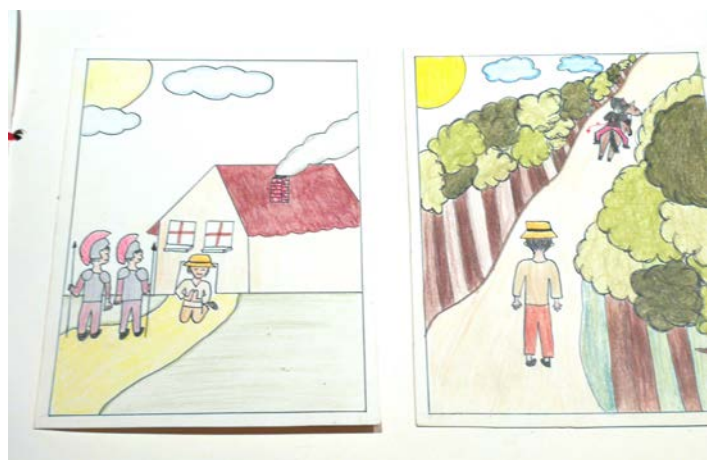

Activitats del centre

La història completa de Pere Porter

Aquí teniu la història completa de Pere Porter. Entre tots els treballs de segon, n'hem seleccionat un per tal de mostrar-vos el cas estrany d'en Pere Porter. Les autores són la Laura Salguero i la Berta Pascual.

EL CAS ESTRANY D'EN PERE PORTER

La Clàssica

Excursió a Barcelona

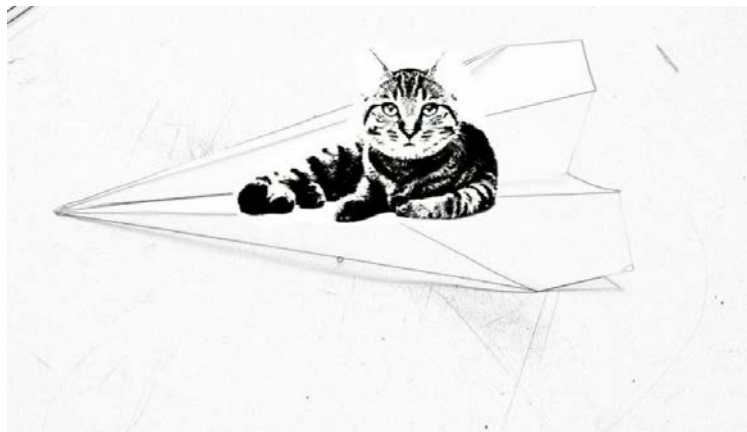
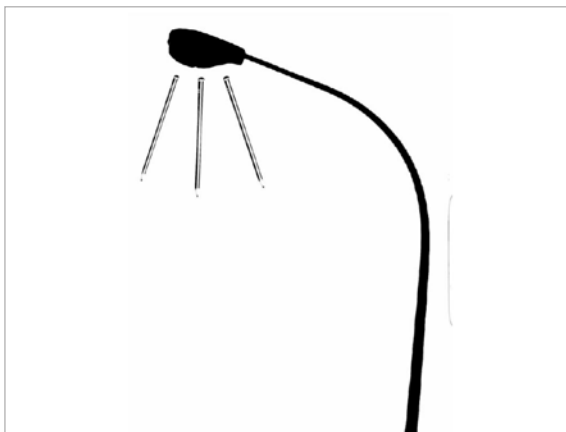
Els alumnes de primer de Batxillerat Econòmic i segon de Batxillerat Social i Humanístic van visitar el dia 10 de febrer la ciutat de Barcelona. Els alumnes d'Economia van entrar a visitar la Borsa de Barcelona. Els de Llatí van fer el recorregut a peu per la Barcelona romana: les muralles, l'aqüeducte, els carrers principals, el fòrum, el temple d'August i també van visitar el Museu d'Història de la Ciutat. Per la tarda ens vam trobar tots al Parlament de Catalunya on vam poder gaudir d'una visita guiada.

Carla Sánchez, Marina Mascort, Clara Airaud (treball inspirat en Paul Strand)

Gabri Mollfullella, Pol Martínez, Bo Chen (treball inspirat en Man Ray)

Èric Quer, Marc Brun, Àlex Garrido (treball inspirat en Chema Madoz)

Estefi Aguilar, Pol Alsina, Edu Cortal (treball inspirat en Brassai)